

GRATIS
DANKZIJ DONATIES
STEUN DE NAR! ZIE P.16!
REK. 068-2050689-39

A N A R C H I S T I S C H E K R A N T

TREIN, TRAM, BUS... DE CONTROLEMAATSCHAPPIJ OP WIELTJES

Een goed jaar geleden titelde deze krant: Openbare vervoersmaatschappijen kiezen voor de harde lijn. Na de dood van een man op een Antwerpse buslijn pakten de managers van De Lijn en hun en Brusselse collega's uit met een resem pestboetes, ook wel overlastboetes genoemd. Tegelijkertijd vond een indrukwekkende uitbreiding van het aantal controleurs en stewards plaats en werd het aantal camera's in de stations, bus- en trams gevoelig opgedreven. Een goed jaar en verschillende incidenten later maken we het bilan op van de repressieve aanpak.

Even opfrissen...

Zaterdag 24 juni 2006 - Op de Antwerpse buslijn 23 vechten zes jongeren een onderlinge ruzie uit. Guido Demoor spreekt de jongeren weinig vriendelijk aan op hun gedrag. Wanneer de jongeren niet gediend blijken te zijn van zijn tussenkomst, grijpt hij één van hen naar de keel, waarop de anderen hem beginnen schoppen en slaan. De jongeren trekken aan de noodrem en slaan op de vlucht...

Dit voorval zou een hele reeks aan repressieve maatregelen die reeds in de pipeline zaten, versneld in werking doen treden. Het 'Veiligheidsplan' van De Lijn was dus reeds lang voor dit incident beklonken. Niettemin werd de dood van Guido Demoor en de mediahete errond dankbaar gebruikt als springplank voor

een hele reeks maatregelen, die anders wel eens op verzet onthaald hadden kunnen worden. Het Veiligheidsplan omvatte een ruime waaier aan veiligheidsmaatregelen: extra personeel voor de interventie- en controlepatrouilles, extra camera's op de voertuigen en een hele resem nieuwe preventie- en controleagenten (stewards, schoolspotters, lijnspotters...).

Het leeuwendeel van het Veiligheidsplan bestaat echter uit de zogenaamde overlastboetes: een nieuw boetesysteem dat ongepast gedrag op het openbaar vervoer moet bestraffen. En onder die paraplu vallen heel wat gedragingen: spuwen en roken aan een bushalte bijvoorbeeld, je plaats niet afstaan aan een oudje of een zwangere vrouw, te luid praten of de chauffeur van antwoord dienen. Voor al deze schandalige gedragingen moet je vanaf maart 2007 een slordige 75 euro ophoesten. Daarnaast zijn er de boetes die de 'veiligheid' van de reizigers of het personeel in het gedrang brengen: een graffiti op de bus bijvoorbeeld, het blokkeren van de deuren of het vertragen van de voertuigen. Dergelijke levensgevaarlijke handelingen worden bestraft met een boete van 150 euro.

Gedaan dus met de gebeurlijke spontane gestes van vriendelijkheid of de geanimeerde discussie op de bus: vanaf nu wordt het al dan niet stellen van deze handelingen gemotiveerd door de boete die er mogelijks aan vasthangt. En dat alles voor de vermenselijking van het openbaar vervoer...

LEES VERDER OP PAGINA

2

Strijd en repressie in Frankrijk

Sabotage van de spoorwegen, rellen in de voorsteden, oproer in de deportatiecentra... Er zijn zoveel redenen om te revolteren tegen deze wereld. Het is dan ook niet verbazend dat bepaalde mensen dat ook doen en handelen. De Franse Staat heeft noodgedwongen haar arsenaal van repressie maatregelen verscherpt. Vakbonden en media isoleren en recupereren, flikken intimideren en arresteren en het gerecht velt haar laatste oordeel. Maar de uithalen van het Staatsmonster blijven niet onbeantwoord. Over de repressie in 2007 en 2008 en over solidariteit...

LEES VERDER OP PAGINA

13

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR:

financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

Het relaas van een hete week binnen en buiten de gesloten centra

Voor het eerst worden er massale arrestaties verricht tijdens een betoging van mensen zonder papieren. Terwijl de druk op straat opgevoerd wordt, maken de gesloten centra een zoveelste slachtoffer...

LEES VERDER OP PAGINA

12

In de ban van het subversieve boek

24 en 25 Mei 2008 - Brussel

LEES VERDER OP PAGINA

7

Dierenrechten, neen dank u!

Bedenkingen bij de recente acties rond dierenleed

Levendiger dan ooit zijn zonder twijfel de duizenden één dierenrechtenorganisaties, hun ethici, hun woordvoerder(ster)s, hun discours, hun parlementair lobbywerk en hun acties. Waar staan anarchisten in deze? Dierenrechten of -bevrijding? Waarom niet beide? In volgend artikel proberen we een begin van antwoord te formuleren op deze en meer praktische vragen, zoals deze van de opeising.

LEES VERDER OP PAGINA

4

EN VERDER:

- 3 DE ARBEID EN DE DOOD
K(R)ATERS IN KORTRIJK
- 6 OPROEP TOT ACTIEDAGEN TEGEN
GRENZEN, STATEN, ...
- 7-10 BOEKENBIJLAGE
- 12 RELAAS VAN EEN HETE WEEK BINNEN
EN BUITEN DE GESLOTEN CENTRA
PAMFLET: ZE BOUWEN KOOIEN IN
LANTIN
PAMFLET: TEGEN DE RAZZIA'S EN
DEPORTATIECENTRA
- 15 AANKONDIGINGEN

VASTE RUBRIEKEN:

- 5 KRONIEK
- 11 BERICHTEN UIT DE WERELD
VAN GESLOTEN CENTRA EN
DEPORTATIES
- 16 ANARGENDA

Wie dacht dat deze maatregelen dode letter zouden blijven, komt bedrogen uit. Dagelijks worden er niet minder dan vijf overlastboetes uitgeschreven. In de praktijk doen de overlastboetes vooral dienst als ‘stok achter de deur’ tijdens ticketcontroles. Wie de arrogantie of de agressie van de controleurs op de korrel neemt, veroorzaakt per definitie overlast. En een doorsnee-controle gaat met nogal wat arrogantie, agressie en intimidatie gepaard: een halte wordt bezet door een viertal controleurs van de vervoersmaatschappij, bijgestaan door een politiepatrouille van 5 tot 10 agenten. De arrestanten-combi staat klaar om iedereen die zich verzet of niet over geldige papieren beschikt af te voeren; richting commissariaat, richting deportatiekamp... Dat dergelijke intimidaties de atmosfeer op het openbaar vervoer er niet minder grimmig op maken, spreekt voor zich.

Boontje komt om zijn loontje

Anderlecht, maart 2008 - Er vindt een gecoördineerde controleactie plaats (een zogenaamde Fipa-controle): een klein legertje flikken en controleurs doen een grootschalige controle op het openbaar vervoer. Verschillende mensen krijgen boetes opgespeld omdat ze niet over een ticket beschikken; weer anderen krijgen boetes voor overlast en enkelen worden mogelijks overgebracht naar het commissariaat omdat ze niet over identiteitsdocumenten beschikken. Deze controles vinden niet zomaar in eender welke wijk plaats; de geviseerde wijken zijn zogenaamde probleemwijken; de buslijnen die erdoor lopen zogenaamde probleemlijnen en de mensen die er leven ‘probleemmenssen’ of, makkelijkschhalve, ‘probleemjongeren’. Het Anderlechtse Kuregem is zo’n wijk.

Een week later vinden er verschillende aanvallen plaats tegen bussen in net deze wijk. Op dinsdag 19 maart wordt er een bus bekogeld met een molotovcocktail. Onmiddellijk breekt er een spontane staking uit van bus- en trambestuurders. De actie breidt zich uit over heel Vlaams-Brabant en zorgt ook voor vertragingen op het Brusselse metronetwerk. Op donderdag 21 maart vinden niet minder dan drie aanvallen plaats tegen bussen. Een bus van de MIVB wordt door een groepje jongeren getraceerd op een straatsteen. Later op de dag wordt een andere bus klemgereden door een auto en worden de voorruit en de stuurpost aangevallen met een ijzeren staaf. Nog diezelfde avond wordt er alweer een bus bekogeld met stenen en -volgens sommige getuigen- zelfs beschoten. De communicatieverantwoordelijke van

de MIVB bestempelt de aanvallen onmiddellijk als wraakacties voor de voorgaande controles en vanuit alle hoeken regent het gespieerde verklaringen. Minister van binnenlandse zaken Dewael schudt ware oorlogstaal uit zijn mouw en waarschuwt de jongeren dat ze aan het kortste eind zullen trekken. Hij voegt de daad bij het woord door patrouilles van de federale ter beschikking te stellen van de gemeente Anderlecht. Volgens Pascal Smet (Minister van mobiliteit van het Brussels Gewest) ligt de oorzaak van het probleem in de wijken zelf, die door een ‘hardnekkige minderheid’ van jongeren verziekt worden.

Boontje komt om zijn loontje... De aanhoudende controles en intimidaties hebben het antwoord gekregen dat ze verdienen en hun pesterijen zullen woede blijven oogsten. De controleurs wanen zich oppermachtig en laten geen kans onbenut om ons te vernederen, financieel uit te zuigen en zelfs aan te vallen. Voor diegenen onder ons die geen papieren hebben, betekenen hun controles opsluiting en deportatie. Welke laffe ziel durft ten aanzien van deze onbetwistbare realiteit, de aanvallen te veroordelen? Wie heeft er niet, na een controle, de vurige wens gehad om terug te slaan? Wie heeft er zijn wensen voor werkelijkheid genomen?

Staken voor je baas

De openbare vervoersmaatschappijen varen reeds geruime tijd een behoorlijk asociale koers. Van de jaarlijkse prijsstijgingen, over het verplicht vooraan instappen, de gedragscodes en de toenemende controles, tot de collaboratie aan de arrestaties van mensen zonder papieren. Stuk voor stuk maatregelen die de bazen van de openbare vervoersmaatschappijen schoon geld opbrachten en die, op enkele zeldzame uitzonderingen na, nooit tot stakingen geleid hebben. Deze koerswending moest wel gepaard gaan met een toegenomen spanning op bepaalde lijnen. Lijnen die wijken aandoen, waarin men nu eenmaal minder geld heeft, waarin men al dagelijks politie-intimidatie ondergaat, waarin meer mensen zonder papieren leven...

Waar was de stakingsbereidheid van de bestuurders toen hun bazen hen verplichtten tot de controle van de vervoersbewijzen? Toen de prijzen, in tegenstelling tot hun loon, alweer stegen? Toen de controleurs door het lint gingen? Toen ze iemand zonder papieren overdroegen aan de Dienst Vreemdelingenzaken? Toen bleven ze braaf onder de teugel van hun vakbonden, want welke eis zou men tegenover die maatregelen

kunnen stellen? Geen identiteitscontroles op het openbaar vervoer? Minder ticketcontroles? Lagere prijzen of hogere lonen? In ieder geval geen haalbare eis...⁽¹⁾

Nee, de bestuurders kleurden braaf binnen de lijnen van de vakbondsdiscipline. Maar toen de onoverkomelijke gevolgen van de prijsstijgingen en toegenomen controles zich lieten tonen (de ‘incidenten’, de agressie, het gespannen klimaat) lieten de vakbonden de teugels vieren en was er geen staking wild genoeg. En de eisen? Die werden volmondig bijgetreden door zowel het management als de vakbondsbonzen; meer veiligheidspersoneel, meer controles, meer camera’s, meer politie-aanwezigheid... kortom: het kost wat kost veiligstellen van de winsten van de vervoersmaatschappij.

Zonder twijfel staan de bestuurders onder een enorme spanning; zij zijn immers het meest zichtbare en kwetsbare gelaat van de repressie-politiek op het openbare vervoer. Zij worden als eersten geconfronteerd met de haat die hun bazen en de controlepatrouilles zaaien. Maar zolang ze deze verantwoordelijken niet bij naam noemen en een ‘minderheid heethoofdige passagiers’ blijven beschuldigen... staken ze vóór hun baas en tégen de reizigers.

De nieuwe repressiegolf

Bijna onmiddellijk na de incidenten in Anderlecht werd een nieuw repressief antwoord klaargestoomd. De gearresteerde jongeren zouden keihard aangepakt worden en op de getroffen lijnen zouden extra agenten, begeleiders en interventieteams ingezet worden. Maar er worden ook meer verstrekkende maatregelen genomen. Zo opperde minister van mobiliteit Van Brempt (sp.a) de mogelijkheid om ‘jonge herrieschoppers’ eenvoudigweg de toegang tot het openbaar vervoer te ontzeggen. De vervoersmaatschappij van haar kant beloofde haar ‘hoffelijkheids-campagnes’ met bijhorende sancties verder uit te breiden en ondermeer lessen in goed gedrag en zeden op poten te zetten in de scholen.

Terwijl ze eenderwat moeten pikken van de controleurs, de politie en sommige chauffeurs, worden de jongeren opnieuw door het slijk gehaald en de les gespeld...en wel door diegenen die hen vernederen.

Verder werd opnieuw verwezen naar de maatregelen die eerder reeds genomen werden, zoals de extra camera’s, het bijkomende personeel en de overlastboetes. De maatregelen die - min

of meer rechtstreeks - ...aan de oorzaak liggen van de incidenten! De vicieuze cirkel is rond en maakt ons ronduit misselijk.

Openbaar vervoer: kijkdoos van de samenleving

Een groot deel van de incidenten op het openbaar vervoer zijn rechtstreeks terug te voeren tot de sociale spanning die de hoge boetes en de controles veroorzaken. Een hele reeks andere incidenten staat hier min of meer los van en vindt zijn oorsprong in de beklemmende omstandigheden waarin we gedwongen worden te leven. Wie kan het de jongeren na een helse schooldag (een dag van opsluiting, gehoorzamen en stilzitten) kwalijk nemen dat ze de bus op stelten zetten? Misschien iemand die op het werk net hetzelfde heeft moeten doen, maar niet meer over de jeugdige kracht beschikt om zijn/haar frustratie te uiten? Misschien iemand die heimelijk jaloers is op hun ongedwongenheid, op hun spontaniteit, op hun... gebrek aan fatsoen? Wie kan het een bende jongeren kwalijk nemen dat ze andere passagiers intimideren? De flik-in-burger die beroepshalve en eveneens in bende mensen intimideert misschien? De gerechtsdeurwaarder die dagelijks mensen afdreigt? De controleur die hen straks op zijn beurt zal intimideren? Ik kan het hen kwalijk nemen en als ik de kans krijg, wijs ik hen de controleur, de flik en de gerechtsdeurwaarder aan en vraag hen hoe het komt dat ze zozeer op hun grootste vijanden lijken.

Het openbaar vervoer is een kijkdoos van de samenleving. Je vindt er de controle die je overal vindt (op de school, het werk, op straat) maar dan geconcentreerd en onverdund. Je vindt er de doodse norm van stilte, onverschilligheid en gehoorzaamheid, maar evengoed de norm van willekeurige agressie, ongerichte haat en frustratie. Je vindt er alle sociale conflicten terug, maar eveneens het onvermogen om uit te maken wie er in die conflicten aan je zijde staat en wie je onverzoenlijke vijand is. De prijs van de onhoudbare stress op het werk, wordt betaald door het gezin. De vernederingen op school worden gecompenseerd door de pesterijen onder vrienden. Als we overdag de sloof zijn, kunnen we altijd nog s’avonds de chef uithangen...en de kinderen kunnen zich afreageren op de kat. Zijn we te blind of te laf om onze pijlen te richten?

(1) Nochtans hebben de tram- en busbestuurders in Oost-Vlaanderen via stakingen bekomen dat ze geen controles moeten uitvoeren.

Uitbarstingen van gezaaide woede ...

Solidariteit met elke slag tegen de controle op het openbaar vervoer

Je gaat het station binnen, je stapt voorbij de twee flikken die er patrouilleren en je beweegt je richting de loketten. Onder het oog van de camera hoest je er veel geld op voor een vervoersbewijs en je vervolgt je weg richting perron. Daar bots je op twee in het rood geklede security agenten die er eveneens aan het patrouilleren zijn. Je vloekt even, dat openbaar vervoer wordt ook altijd duurder. Maar toch betaal je keer op keer, je hebt ze immers al bezig gezien; de plichtsbewuste conducteur op de trein of de plichtsbewuste gestapo aan de uitgang van een metro halte.

Hier stopt het echter niet. Wanneer je in een bus of trein stapt besef je al snel dat het blijkbaar niet voldoende was het ticket te betalen om verder met rust gelaten te worden. Je wordt om de oren geslaan met sympathiek ogende cartoons die je trachten duidelijk te maken dat je hier best geen al te ‘afwijkend’ verdrag vertoont. En dit is niet echt voor interpretatie vatbaar. De lijntjes waarbinnen je mag stil zitten zijn immers uitgestippeld door de steeds stricter wordende gedragscodes. Gedragscodes vertellen ons welke regels er heersen op het openbaar vervoer en, vooral, wat eraan vast hangt als we op één van deze regels zouden zondigen.

In de dagdagelijkse realiteit nemen de conducteurs, controleurs en het veiligheidspersoneel het op de treinen, trams en bussen graag over van de flikken, en dan nog wel met een ongeziene gedrevenheid. Het is niet verwonderlijk dat zij voortdurend mekkeren over geweld op het openbaar vervoer. Zoals het goede flikken betaamt, reageren zij als doofstomme apen op alles wat buiten de gangbare gang van zaken valt. Er nog maar aan denken je stem te verheffen tegen het uniform dat voor je staat verzekert je zonder twijfel een plaatsje in de statistieken over agressiegevallen. Deze statistieken worden dan op hun beurt gretig gebruikt door vakbonden en politiciers om meer repressieve maatregelen doorgevoerd te krijgen. Meer controle’s, meer

veiligheidspersoneel, meer camera’s enz.... Dat uw portefeuille ondertussen praktisch uitgewrongen wordt wanneer je de trein of bus op wil moet je niet verbazen, laat staan ontstemmen. Voor wat hoort wat. Het gaat tenslotte om je eigen veiligheid...

Maar kom, laat ons over interessantere dingen praten. De laatste tijd is weer gebleken dat er ook mensen zijn die lak hebben aan de statistieken. Wanneer deze op de vuist gaan met andere passagiers zegt me dit persoonlijk weinig, ik ken de betrokkenen niet, noch de aard van hun conflict. De aard van een conflict laat echter weinig over aan de verbeelding wanneer bussen van de mivb/stib herhaaldelijk worden aangevallen op een lijn waarop de week voordien een heleboel controle’s zijn geweest en heel wat mensen boetes hebben gekregen voor ‘overlast’ of voor het niet bezitten van een vervoersbewijs of gewoonweg afgevoerd werden in combi’s omdat ze geen identiteitspapieren konden tonen.

Het is hartverwarmend wanneer mensen kiezen zich te keren tegen diegene of datgene dat hun systematisch in de zak zet. Een chauffeur die te lijf gegaan wordt door iemand die hij wil buiten gooien omdat hij niet genoeg geld kan neertellen voor een ticket, een controleur die rake klappen krijgt tijdens een controle, veiligheidsagenten die bij elkaar geslagen worden door een groepje jongeren in de metro, ... Het zijn uitingen tegen diegenen die rechtstreeks meewerken aan de repressie en de controle op het openbaar vervoer. Met deze uitingen ben ik solidair omdat ze radicaal breken met de normaliteit waarin het steeds uitgebreider gamma aan repressieve middelen enkel onthaald wordt door stilzwijgen. Erger nog, de normaliteit die er bij jou en mij nu de ‘burgerplicht’ wil in rammen dat maakt dat meer en meer mensen zich aan de kant van de controleur en de flik gaan scharen, en dus de controleur en de flik worden...

Als reactie op de bouwwoede en bijhorende vernielzucht en repressie van De Clerck&Co (zie ook DeNar n°213 en n°214) vond op zaterdag 19 april een 'Reclaim The Streets' plaats in Kortrijk. Tussen de 50 en 100 personen hielden een wandeling doorheen de buurt rond 'de werf van Kortrijk' waarbij de politie er deze keer voor koos om op de achtergrond te blijven. Dit pamflet werd uitgedeeld aan omstaanders en deelnemers;

Over 'De K(r)aters van Kortrijk'

Boeren, burgers en buitenlui,

Voor en rondom u heeft zich een groep mensen verzameld die met vreugdevolle woede een kreet van niet-onderwerping willen uiten. Niet-onderwerping van het leven dat ons – sinds lang – langs alle kanten opgedrongen wordt. Dit leven omhelst ook onze omgeving. Een omgeving dat ons vertrouwen hoort in te boezemen...

Maar kunnen we er nog naast kijken dat de alomtegenwoordige bouwwoede ons leven drastisch begint te bepalen? Kunnen we nog naast de stedelijke verminking kijken zonder dat ons hart er van gaat bloeden? Vele steden liggen heden ten dagen bezaait met kraters die, nadat ze stapsgewijs opgevuld zullen worden met parkings en torenhoge bouwsels die hun schaduw over een hele omgeving zullen werpen, ons zullen achterlaten met een kater. Verdwenen zullen de ruimtes zijn waar we ongestoord konden keuvelen, ontmoeten, spelen,... en ja, de autoriteiten tarten.

Want niets zal meer kunnen ontsnappen aan het alziend oog van de met camera's volgestouwde glazen tempels en heraangelegde designpleintjes, die ons doen en laten kunnen en zullen volgen. IJverig bijgestaan door al dan niet geüniformeerde burgers met een flikkenmentaliteit. Gekneet zullen we worden naar de waarden en normen van de heilige consumptiekoe. Vereerd door de overheden en gevoed door de rijken. Uiteindelijk is hun beleid daar op gericht: de totale vervreemding van het individu van zijn/haar omgeving.

Men zal zich enkel nog mogen (h)erkennen in het merk 'Stad' en de koopwarencentra dat het uitstraalt.

Diegenen die niet in het plaatje (willen) passen, worden onteigend, opgejaagd en vervolgd. De arme naar de rand van de stad, de niet-integreerbare immigrant gedeporteerd en de subversieve snoodaard naar de gevangenis. Het straatbeeld wordt als dusdanig gezuiverd van alle 'overlast'.

Vandaar deze tijdelijke herovering van de straten. Wij hoeven hun veranderingen niet. Hun vernietiging is de onze niet. Wij willen de bouwstenen zijn van ons eigen bestaan. Zij willen dat kapot dus rest ons niet anders dan de vernietiging te willen van datgene dat ons kapot maakt.

Laten we het heft van de sloophamers in eigen handen nemen!
De stad hoort ons toe!

De Arbeid en de Dood

Of hoe dodelijk je levensonderhoud wel zijn kan...

Als we het woordje 'werk' horen vallen, denken we in de eerste plaats wellicht aan de verveling, de overvolle agenda, de opgelegde sociale contacten, de conflicten met de baas... De realiteit van het werk legt zich aan ons op: we worden gedwongen om te werken, zelfs wanneer we die dwang voor onszelf verwoorden als een vrijwillige keuze. Boven elke werknemer hangt het zwaard van Damokles: het ontslag, het overleven, de schrale uitkering, de depressie. Tegelijkertijd legt het werk alle andere levenssferen aan banden: onze passies worden verwaarloosd, onze vriendenkring valt uit elkaar, onze kinderen worden uitbesteed aan de crèche. Naarmate ons loon stijgt, worden onze levens uitverkocht. Uiteindelijk mag ook onze 'vrije tijd' niet verloren gaan en moeten we ons, op die zeldzame momenten, kost wat kost ontspannen... We zouden er spreekwoordelijk toe kunnen komen de arbeid niet alleen slopend, maar zelfs dodelijk te noemen. Dodelijk omdat ze ons levenstijd ontnemt én levensgoesting; omdat ze van ons opoffering vraagt, zelfs eist... en omdat ze dat alles op geen enkele manier vergoedt. Want welbeschouwd en ondanks de leugens die men ons voorschotelt, is dat alles niet afkoopbaar of verhandelbaar.

Dodelijk ook - en dat neigen we in het beeldenpark van spreekwoorden weleens te vergeten - in de meest letterlijke zin van het woord. De arbeid doodt, vermoordt, verlamt, verziekt honderde en duizende mensen per jaar. In 2007 vonden in België maar liefst 203 mensen de dood tijdens hun werk (één dode per werkdag). In datzelfde jaar liepen elke werkdag 84 mensen ietsels voor het leven op. Natuurlijk liggen deze cijfers niet even hoog in elke sector of voor elke categorie van arbeiders. Zo ligt de dodentol merkbaar hoger bij interimarbeiders en jongeren. Een bijzonder dodelijke sector is dan weer de bouw: in 2006 kwamen niet minder dan 33 arbeiders om het leven op Belgische bouwerven. En het spreekt voor zich dat de ernst van de ongevallen toeneemt naarmate de bouwputten dieper en de gebouwen hoger worden. Het "prestige" van dergelijke bouwprojecten ligt bovendien eveneens in de snelheid waaraan ze uit de grond rijzen.

De 'kop van Kessel-Lo' in Leuven is zonder enige twijfel zo'n project. Op donderdag 27 maart kwam op deze bouwwerf een man om het leven, nadat hij meegesleurd en bedolven werd onder een instortende wand van de bouwput. De 'kop van Kessel-Lo' moet in de toekomst een soort toegangspoort worden tot de stad en tegelijkertijd een bijdehands verblijfsoord voor iedereen die er warmpjes inzit. Zo komen er hotels, een congrescentrum, bioscoopzalen en meer van dat fraais. Maar dit paleis vormt geen uitzondering op alle andere: ze hebben stuk voor stuk mensenlevens gekost. En achter elk arbeidsongeval, achter elk cijfer in de jaarrapporten, schuilen vaders, moeders, zussen, broers, vrienden en collega's die zich moeten troosten met het cynische business as usual; per slot van rekening had het iedereen kunnen overkomen...

De volgende affiche werd begin april op verschillende werven van Leuvense prestigeprojecten geplakt. Ze werd ook verspreid in de vorm van een pamflet in de buurt achter het station.

-- www.ovl.indymedia.org

KOP VAN KESSEL-LO

EEN DODE OP DE WERF...

Op 27 maart sleurde een instabiele wand van de bouwput achter het station een arbeider de dood in. Collega's probeerden de man nog uit te graven, maar er kon geen hulp meer baten.

Dit tragische ongeval was niet zo toevallig als men wil laten uitschijnen. Het helse werkritme moest en zou ook tijdens de hevige stortregen die dag aangehouden worden. De opdrachtgevers (Stad Leuven) en bazen tekenden zo voor het prestige van een bouw op schema. Tegelijkertijd bezegelden ze het lot van een arbeider, vader, vriend...

De paleizen van de rijken en de machtigen rusten op het bloed, het zweet en de tranen van hun arbeiders. Dat is in Leuven niet anders...

Wij wensen de collega's en nabestaanden sterkte toe en delen hun woede:

DAT ZE HUN PALEIZEN ZELF BOUWEN!

...EN DE WERKEN GAAN GEWOON DOOR?!

Dierenrechten, neen dank u!

Bedenkingen bij de recente directe acties rond dierenleed

Vier beenhouwerijen worden beklad met “murder”. Op de gevel van een tuincentrum van Aveve worden slogans gespoten die verwijzen naar het ALF. Alle ramen van een Scapa-winkel worden vernield en de slogans “bont is moord” en “ALF” worden achtergelaten. Etc... De trouwe lezerster is het niet ontgaan; bovenstaande berichtjes sierden de kolommen van de Kroniek van het vorige nummer en ze wekken alvast de schijn dat er sprake is van een heropflakking van het verzet tegen de uitbuiting en onderdrukking van niet-menselijke dieren⁽¹⁾. Door te verwijzen naar het ALF schrijven deze actievoerders zich in een langere traditie van radicaal verzet in, dat zich meer in nederland en engeland heeft weten te ontplooiën dan in België. Maar bon, er is dus mogelijk sprake van een heropleving en wel hier en nu. Levendiger dan ooit zijn zonder twijfel de duizend-en-één dierenrechtenorganisaties, hun ethici, hun woordvoerder(ster)s, hun discours, hun parlementair lobbywerk en hun acties. Waar staan anarchistenes in deze? Dierenrechten of -bevrijding? Waarom niet beide? In volgend artikel proberen we een begin van antwoord te formuleren op deze en meer praktische vragen, zoals deze van de opeising.

Als je je inlaat met dierenbevrijding mag je je veelal aan onverschilligheid of aan een kritische screening verwachten vanuit anarchistische hoek. In bepaalde “anarchistische” kringen kan men beter overweg met een broodje kaas of een boulet friet, dan met dierenbevrijdersters die zich niet meteen klaar en duidelijk positioneren in deze of gene “anarchistische” strijd. Eerdere pogingen om één en ander uit te klaren, liepen veelal spaak. Ook nu hebben we niet veel hoop en we treffen ook zelf schuld in de geringe aandacht die de dagelijkse terreur ten opzichte van dieren geniet binnen het anarchisme. Zullen we gemakkelijksheidshalve stellen dat er evenveel anarchismes bestaan als er anarchistenes zijn. Voor ons bestaat er geen twijfel over dat een strijd voor dierenbevrijding ontdaan is van elke diepgang als ze niet ingebed is in een bredere bevrijdingsstrijd, maar dit geldt evenzeer voor het anarchisme. Laat ons duidelijk zijn; we gaan geen zweet laten in de strijd om welke claim op welk begrip dan ook. Ontdaan van haar essentie kan het anarchisme ons dus gestolen worden!

Eén van de essenties van het anarchisme is het streven naar een (samen-)leven in vrijheid, een (samen-)leven zonder onderdrukking, uitbuiting en uitsluiting. Een samenleven gebaseerd op authentieke (oprechte, onvervalste, eigenzinnige, onvervalste,...), unieke ontmoetingen en relaties, tussen unieke individuen. Een (samen-)leven dat zich niet laat versmachten door regeltjes, tradities, gewoontes, opvoeding, etiketten,... Dat zich niet laat leiden door de kunstmatige breuklijnen die opgetrokken werden om beter te verdelen en te heersen. Een samenleving waarin we niet overheerst worden, noch overheersen. Anarchistenes, linksenes, vrijheids-

trijdersters,... die dit laatste bewust over het oog zien, zijn onderdrukkersters die zich beperkt zien in hun streven naar macht over anderen. Er is geen enkele zinnige reden te bedenken om de (radicale) breuk tussen mens en dier te handhaven. Het betreft hier een sociale constructie die onderdrukking, uitbuiting en uitsluiting tot enig doel heeft, net zoals dat het geval is bij “rassen”, “seksen”, “minder- en meerderjarigen”, “naties”, “goed en kwaad”... Het mag dan ook niet verwonderen dat het -over de eeuwen heen, van de onderdrukking van vrouwen tot de uitbuiting van zwarten of tot de uitsluiting van dieren- veelal dezelfde patriarchale machtsverhoudingen zijn die de dienst uitmaken. Wetenschappelijke onderbouwingen worden aangepast aan de verschuivingen binnen deze machtsverhoudingen, maar het zijn veelal dezelfde non-argumenten die de dienst blijven uitmaken. Te veel natuur, te weinig cultuur, te veel emotie, te weinig ratio, te veel drijven,... “Zwart”, “vrouw”, “dier”, “kind”, “monsterlijke moordenaars”,... allemaal hadden en hebben ze in mindere of meerdere mate last van een te grote verbondenheid met de natuur, daar waar de goede oude blanke man zich als geen ander heeft weten los te rukken uit de natuur om als intelligent wezen te gaan heersen over de anderen. Tenzij men baat heeft bij het voortbestaan van de huidige machtsrelaties of men enkel naar boven kan kijken als het om onderdrukking gaat (in de hoop toe te treden tot de hoger geplaatste club van onderdrukkersters), is de frontale aanval tegen alles wat ons a priori verdeelt het enige mogelijke antwoord. “Anarchistenes” die zich bewust afkeren van de strijd voor dierenbevrijding roepen bij ons dan ook dezelfde gevoelens op als de bouletten die ze serveren...

Dierenrechten

Het af- en aanvallen van dierenbevrijdingsacties en dierenbevrijdersters die zich niet duidelijk inschrijven in een ruimere “totaalstrijd” kan meestal op heel wat bijval rekenen bij “linksenes”, “anarchistenes”,... Misschien zouden we mensen die zich verzetten tegen één bepaalde uitingsvorm van de patriarchale en kapitalistische machtsverhoudingen met wat meer openheid tegemoet kunnen gaan. Vanuit deze ontmoeting zou er een vruchtbare kruisbestuiving kunnen ontstaan tussen zogenaamde deelstrijden. Ieder met z’n eigen ervaringen, eigen praktische keuzes, prioriteiten,... samen voor een onbeperkte bevrijding. Dierenbevrijdersters die niet zwijgen als “collega’s” (?) homofobe praat verkopen, anarchistenes die rond arbeid ageren, maar niet zwijgen als een varken op het

spit eindigt,... Zo zouden we nog wel even kunnen doorgaan, indien de keuze van het actierein niet meer zou zijn dan het gevolg van een aantal praktische keuzes van mensen die verder eenzelfde streven hebben. Intussen heeft het geen zin om steeds te komen aandragen met een Hitler (in geval van dierenbevrijding) of met een Thatcher (in geval van feminisme). Het feit dat er niet één groot monolithisch anarchistisch blok bestaat, betekent toch niet dat we onze strijd gaan staken. Het is zelfs een verademing dat niets ons kan verplichten te conformiseren, onze authenticiteit te verliezen. Waarom zouden we in het geval van dierenbevrijdingsacties ook niet gewoon naar de daden kunnen kijken, de gemaakte keuzes in een concrete strijd, haar doelen, middelen en gevolgen? Dat is wat we hier verder in het kort gaan proberen te doen...

Geen waarschuwing dus voor het geflirt van bepaalde “dierenbevrijdersters” (?) en (extreem-)rechts. Wat wil dat laatste trouwens zeggen? Hoe bevrijdend zijn linksenes die over “overbevolking” reppen, die het over “volkeren” hebben, die geen consideratie hebben voor “dieren”, die arbeid verheffen tot hoogste goed, alle “kinderen” naar de (staats-)school willen sturen, de dictatuur van het proletariaat willen instellen,...? Neen, wij houden van het leven, van het vrijelijk (samen-)zijn, van de strijd om vrijheid. Niet dat wij geloven in één prachtig harmonieus samenleven van wortel tot konijn. Maar wij verkiezen echte ontmoetingen te hebben, mét de mogelijke conflicten die deze teweeg brengen. Het lijkt ons dat er meer kan bloeien uit deze ongebonden en oprechte ontmoeting/confrontatie dan uit welk hiërarchisch gestructureerd (samen-)leven dan ook. Of het nu democratie of communisme heet, altijd moet er bij voorbaat gekapt en geknipt worden, moeten er grenzen getrokken worden, de drang naar vrijheid getemperd en gekanaliseerd worden, gedeeld en geheerst worden. Het leven zelf moet onderdrukt worden. Niet dat er geen gradatieverschillen zijn, maar in essentie scheiden daar onze wegen. Je hebt er die in vrijheid willen leven en laten leven, bloeien en laten bloeien en je hebt anderen die bij elke ongecontroleerde groei stoot, bij elke niet te stillen honger naar vrijheid, schrik hebben voor de overwoekering, voor de verstoring van hun doodse rust en zekerheden, schrik hebben dat ze niet goed meer in het plaatje gaan passen. Dierenrechtenactivistenes hebben ook dat autoritaire in zich, die drang tot het controleren van alles wat leeft. Gisteren nog sprak de blanke man in naam van de zwarte en de vrouw zonder stem, vandaag spreken zij die het goed menen in naam van de “kinderen” en de “dieren”. Net als gisteren zijn hun woorden zo oprecht dat ze overwegen de stemlozenes een aantal rechten te geven. Want rechten die neem je finaal nooit zelf, die worden gegund door diegenen die een stem hebben! Nogal wat zwarten en vrouwen zagen een verbetering van hun levensomstandigheden, maar om dat nu bevrijding te gaan noemen? Dieren zijn net zomin als minderjarigen, zwarten, vrouwen,... onmondig en zwak. Neen, allen vertonen ze die drang naar vrijheid, die drang om te leven. Dat zie je bij elk niet-vooringenomen ontmoeting/contact, daarvoor moet je geen studies gedaan hebben... Misschien mag je net niet te veel tijd tussen vier muren gependeld hebben! Of zijn mensen ook weerloze wezens, omdat ze eens vastgebonden, gemarteld, geïsoleerd, verkracht en gemolken (om maar iets te zeggen) minder tekenen van openlijk verzet vertonen?

Bij (dieren-)rechten worden de machtsverhoudingen zelf absoluut niet bedreigd. Je zou gek moeten zijn om iemand dergelijke rechten te gaan geven, dat je machtspositie definitief onderuit gehaald wordt. Neen, in het beste geval krijgt je machtspositie een meer adequate (aangepast aan de nieuwe “tijdsgeest”) onderbou-

wing. Kun je nog even onbezorgd verder delen en heersen. Het mag dan ook niet verwonderlijk heten dat Peter Singer⁽²⁾, in zijn werk bijzonder weinig vragen stelt bij de kapitalistische en patriarchale machtsverhoudingen in onze samenleving. Het is veeleer een kwestie van persoonlijke ethiek en liefdadigheid. Na de zwarten en de vrouwen, moeten we nu ook maar eens “niet-menselijke dieren opnemen in de kring van morele betrokkenheid”. Het toekennen van rechten kan niet afhankelijk zijn van het al dan niet behoren tot de menselijke soort. Maar Singer stelt meteen ook klaar en duidelijk dat als we moeten kiezen tussen de dood van een gezond volwassen mens en een niet-menselijk dier, we toch maar beter blijven gaan voor de dood van het dier. Hijzelf heeft dus weinig te vrezen, anders is dat voor alle “niet-personen”. Niet-personen zijn o.a. baby’s, sommige “zwaar gehandicapten”,... Zij kunnen niet zomaar aanspraak maken op een recht op leven! Het is spijtig dat Singer nog steeds zo druk gepromoot, gelezen en kritiekloos gekopieerd wordt binnen de dierenrechtenbeweging en delen van de meer “officiële” dierenbevrijdingsbeweging. Zijn pleidooi is er immers geen voor dierenbevrijding, maar wel ééntje voor nieuwe rechten, een duidelijke hiërarchie en een nieuwe radicale breuk tussen wat levenswaardig is en wat niet. Laat ons Singer ook niet meer aandacht geven dan nodig, maar zijn invloed op vriend en vijand is onbetwistbaar groot. De (dieren-)bevrijding is er alvast niet bij gebaat...

Dierenbevrijding

“Pijn is slecht”, aldus Singer en zijn aanhanger(ster)s. “Lijden en ongeluk” moet zoveel mogelijk vermeden worden. Wie bepaalt wie pijn kan voelen? Hoe weeg je het ene lijden af ten opzichte van het andere? Wanneer maken het lijden en ongeluk het leven niet meer levenswaardig? Wie handt de knoop door; wie gaat over leven en dood? Hoe zit het met de invloed van een maatschappij die elk “lijden”, elk “ongeluk”, elk leven dat er een beetje uitsteekt, weg wil moffelen achter een steriele wand van uniform (schijn-)“geluk”. Hoeveel dierenrechtenactivistenes voelen zich niet geroepen om katten te gaan steriliseren, omdat zo’n wilde⁽³⁾ kat toch niet aan te zien is? In verhouding met de totaal verburgerlijkte “huiskat”, is het inderdaad geen zicht. Althans dat menen we ons te herinneren van toen er nog wilde katten waren... Het is dus voor hun eigen goed. Een beetje als bij de “geestelijk gehandicapten” en “zigeuners” gisteren. Soms is het ook een kwestie van overleven. Al ooit oog in oog gestaan met een beer of een everzwijn? Preventief opruimen die boel! Alles mooi op z’n plaats, mooi gekooid. Hier ligt een dringende uitdaging voor elkeen die in vrijheid wil kunnen (samen-)leven. Hoe kunnen we dieren meer ruimte geven en terug voor authenticiteit in onze contacten met dieren zorgen? Waar zijn deze contacten nog mogelijk? Hoe vermijden we dat we volledig vervreemd geraken van elk leven? We kunnen het dus niet over dierenbevrijding hebben zonder het over onszelf te hebben, zonder het kapitalisme aan te vallen, zonder onze claim op de ruimte (o.a. het automobilisme) in vraag te stellen, zonder onze voedselvoorziening in vraag te stellen, als we elk contact bij voorbaat onmogelijk maken,... Dierenbevrijdersters hebben geen boodschap aan een nieuwe wereldwijde ethiek, aan hiërarchie en aan nieuwe radicale breuklijnen die beslissen over leven en dood. In plaats van alweer bij voorbaat een duidelijke arbitraire van hogerhand opgelegde scheidingslijn te gaan trekken, zouden we ons beter concentreren op de maximalisering van de bevrijding. Hierbij zullen we ook onze relatie ten opzichte van planten moeten herzien. Met het streven naar en het promoten van veganisme⁽⁴⁾ zetten we hierbij alvast een eerste belangrijke stap. Een stap die

-zoals we net zagen- perfect samengaat met de invraagstelling van de machtsverhoudingen en de steriele relaties die onze bevrijding in de weg staat.

Wij willen alles hier en nu! Dieren helpen bij hun bevrijding door de middelen die onderdruk-kersters hanteren om hun macht veilig te stellen, te venietigen. Grenzen en muren opblazen. Mensen ondersteunen die willen breken met een eeuwenoude traditie van onderdrukking, uitbuiting en uitsluiting. Volxkeukens organiseren. Zij die poen scheppen met moord, uitbuiting en onderdrukking, treffen waar mogelijk. In discussie gaan met “dierenbevrijdersters” die zich laten wiegen door het fabeltje van de rechten. Etc, etc,... Dierenbevrijding; bevrijdender dan je denkt!

Alvorens we hier afsluiten toch nog één noot van kritiek bij de acties die vorige maand nog de Kroniek haalden. Wat is de meerwaarde van een verwijzing naar het ALF? Het ALF heeft een wel bijzonder beperkende visie op dierenbevrijding. Een visie die mijlenver staat van de bevrijding die hier bepleit wordt. Beter gezegd; die veelal mijlenver enz..., maar de grootste gemene deler is wel heel klein. Van waar komt ook die nood om dergelijke acties te claimen, zelf te gaan verdedigen ten opzichte van de “publieke opinie”? Waarom het risico lopen sneller ontmaskerd te worden, meer sporen achter te laten? Wie wenst men te overtuigen met slogans zoals “Vlees is moord!”? Trouwens melk en kaas zijn het gevolg van roofmoord! Nu maar hopen dat er nog eens een vegetariërster tot inkeer komt... Wat hopen de spuitstersters van dergelijke slogans eigenlijk te bereiken? Doe uw ding en laat zo weinig mogelijk sporen na. Als dierenbevrijding voor u een strijd is, dan heb je aan ons een bondgenoot. Meer woorden moeten daar niet aan vuil gemaakt worden en zij die zich daar niet in herkennen hebben wellicht ook niets aan je vlugschriften richting pers, eigenaars, de mensen... laat staan aan holle slogans. Hoger noemden we al een aantal andere middelen, dan de directe sabotage, die kunnen bijdragen aan de strijd voor bevrijding. Hierbij zijn er een

aantal die zich beter laten lenen voor het nodige debat, de verspreiding van info, de versterking en verruiming van de strijd,...

1. Verder in de tekst zullen we gewoon de termen “mens” en “dier” gebruiken, respectievelijk voor mensen en andere dieren. Dat leek ons bevorderlijker voor de leesbaarheid en het concept “niet-menselijk” heeft weinig meerwaarde vanuit het oogpunt van dierenbevrijding. Het zou relevanter zijn te wijzen op het feit dat de mens een dier is, dan op het feit dat het gros van de dieren “niet-menselijk” zijn.

2. Peter Singer, wellicht de meest invloedrijke heden-daagse ethicus. Door dierenrechtenorganisaties en een deel van de “officiële” dierenbevrijdingsgroepen op handen gedragen, maar voor heel wat dierenbevrijdersters bakt hij ze veel te bruin. Ondanks de kritiek en het verzet tegen hem, blijft hij een geschenk uit de hemel voor de “officiële” anarchistenes die liever niet in debat gaan met voorstandersters van dierenbevrijding...

3. Sorry, “verwildeerde” moeten we zeggen. Je hebt de mens en het niet-menselijke dier en je hebt de kat en de verwildeerde kat. Kwestie van normen en referenties.

4. Het actief en continu streven naar een (samen-)leven zonder onderdrukking van dieren; noch voor onze kledij, noch voor onze voeding, medicatie, transport,...

De revival van Anja Hermans

Proza van een ex-ALFster

Het gebeurt wel vaker dat iemand zijn jas keert. Normalerweise verdwijnt zo een ex-activist dan in een gezapig burgerleventje, om slechts bij zeldzame gelegenheden, na een flesje betere wijn, nog eens na te glunderen over die snode jeugdzonden.

Maar je hebt er ook die op een bepaald moment het grote licht zien. Zij beginnen dan een kruisvaart om te waarschuwen niet dezelfde misstappen te begaan als zij. Het wordt allemaal nog wat smeuziger als het om een ex-ALFster blijkt te gaan. Anja Hermans moest enkele jaren brommen voor haar aandeel in een golf van ALF (Animal Liberation Front)-acties in 1998-99. Vandaag neemt ze openlijk afstand van haar daden uit het verleden. Dat is haar goed recht. Het verwondert ons ook niet dat de klassieke media haar nu bij elke gelegenheid opvoeren als nieuwe heldin. Wie kan er beter hun ideologische rol vervullen dan iemand die door scha en schande de lering van het leven heeft verworven. Zo mocht ze nog onlangs, na een nieuwe reeks acties in het begin van het jaar die in naam van het ALF werden gevoerd, in De Morgen een uitgebreid pleidooi houden tegen de werkwijze van het ALF. Want daar gaat het nu uiteindelijk toch om: jongeren die schuchter hun eerste passen op het slechte pad zetten, ertoe aanzetten terug aan te sluiten bij de mainstream. Nergens in haar proza ook maar één argument waarom en hoe haar nieuwe life style ons ook maar een stap dichterbij dierenbevrijding zou brengen; waarom bepaalde middelen wel en andere niet pertinent zijn. Wel een lustig verhaaltje waar een commerciële uitgever wel voldoende brood in ziet om er een copyright op te nemen.

Erger wordt het wanneer dat soort verhaaltjes ook in het lang en in het breed, kritiekloos uitgesmeerd worden op sites die een “onafhankelijke” koers claimen te varen, maar niet meer blijken dan een flauwe doorslag van het door deze democratie hoog in de vaandel gedragen pluralistische medialandschap. Nog straffer wordt het als de persoon in kwestie zich zonder enig probleem kan nestelen in allerlei organisaties die toch claimen op één of andere manier tegen de maalstroom van deze maatschappij in te willen gaan.

Laat ons duidelijk zijn: voor ons is iemand die zo resoluut gekozen heeft om, ook al is het in trendy jasje gestoken, genadeloos komaf te maken met welke vorm van verzet dan ook, en voorts gekozen heeft om de ideologische hersenspoeling van het establishment in woord, daad en beeld voor haar rekening te nemen, op zijn/haar plaats langs de andere kant van de barrière: als journalist bij de massamedia, raadgever van een politicus, of als straathoekwerker/informant van de flikken. Ze zullen haar daar wel met open armen ontvangen.

KRONIEK

De berichtgeving die ons dagelijks door de strot geramd wordt, volgt, onder het mom van de onpartijdigheid, steevast de partijlijn van de democratische leugenfabriek. Onder eenzelfde rubriekstittel staan de frauderende bankier en de gekliste winkeldief samenzweerderig naast elkaar, als medeplichtigen. In werkelijkheid is de haarlijn die hen scheidt een barricade van conflicten. Onderstaande berichten illustreren deze onverzoenbaarheid tussen rijk en arm, machthebber en onderworpen, meester en ongehoorzame, cipier en gevangene... Soms verbergen op het eerste zicht weinigzeggende nieuwsfeiten (het ge vandaliseerde buskotje, de ingesmeten schoolruit) een diepe afkeer voor deze wereld van onophoudelijke controle en beknutting.

Dit is een kroniek van slagen en tegenslagen in deze verzwegen sociale oorlog.

26/3 BRUSSEL – 5 enveloppen met wit poeder komen aan bij het parket van Brussel. Na tussenkomst van de ontmijningsdienst blijkt het poeder niet gevaarlijk te zijn.

26/3 DREUX (FRANKRIJK) – Gedurende een week zijn er verschillende confrontaties tussen flikken en jongeren in de wijk Bâtes. De flikken worden aangevallen met stenen en straatmeubilair wordt in brand gestoken.

26/3 NANTES (FRANKRIJK) – Een 300-tal dokwerkers leggen het werk neer en protesteren tegen de privatisering van de sector. Nadat ze het verkeer op de auto-snelweg blokkeren waarop een file van 10 km ontstaat, gaan ze naar het advocatenkantoor van de havendirecteur en bekogelen het gebouw.

27/3 LANTIN - Een cipier in de isolatieblok van de gevangenis profiteert van de gelegenheid om de handboeien van Farid Bammouhammad extra hard aan te spannen. De cipier krijgt zijn folter terug in z'n gezicht als Farid, eenmaal dat één hand losgemaakt is, met de boeien tegen het gelaat van de cipier slaat. Farid barricadeert zijn cel en wacht de komst van het interventieteam af. De directie en cipiers besluiten niet te interveniëren. Farid blijft drie dagen lang ingebarricadeerd, met één hand geboeid waardoor zijn pols zwaar verwond wordt.

28/3 HASSELT – Aan de Koningin Astridlaan wordt 's ochtends een gebouw gekraakt als protest tegen leegstand en woningnood. Op de middag wordt het pand ontruimd. De politie pakt eerst 5 krakers op waarna 3 mensen op het dak kruipen. Na een tijdje komen zij naar beneden.

28/3 GENT – Een wagen van het bedrijf Denys wordt in brand gestoken en is totaal vernield. Het bedrijf Denys renoveerde onlangs de Gentse gevangenis en werkte mee aan de bouw van het nieuwe justitiepaleis in Gent.

29/3 LANTIN – Farid steekt, met het uitblijven van een interventie (zie 27/3), zijn cel in brand. Twee andere gevangenen die ook vastzitten in de isolatieafdeling volgen hem hierin. De cipiers blussen de cellen kort daarop. De twee andere gevangenen worden onmiddellijk overgeplaatst naar andere gevangenis, terwijl Farid nog steeds in zijn half afgebrande cel zit. De cipiers moeten de handboeien doorslijpen omdat de sleutel niet meer werkt, waardoor hij naast de snijwonden ook nog eens brandwonden aan zijn pols oploopt. Enkele weken later veroordeelt de tuchtcommissie Farid voor doodsb bedreigingen, slagen en verwondingen en brandstichting tot 15 dagen cachot.

31/3 MERKSPLAS – Een 60-tal flikken doen een razzia in de gevangenis, alle cellen worden doorzocht. Uiteindelijk wordt er bijna niets gevonden. Blijkbaar voelen de cipiers zich niet op hun gemak. “Toch is dit een goed resultaat, het personeel is nu gerust.” Kort daarvoor was er ook al een razzia in het deportatiecentrum van Merksplas.

1/4 ÎLE-DE-FRANCE (FRANKRIJK) – In Parijs betogen 15.000 scholieren, er zijn enkele kleine confrontaties met de flikken. In Créteil worden bij een scholierenbetoging 2 lycea aangevallen en er worden vernielingen aangebracht. In de regio worden een tiental lycea geblokkeerd.

1/4 ANTWERPEN – Bij een ruzie op een lijnbus komen de chauffeur en een flik in burger tussen. De flik krijgt rake klappen en ook wanneer hij afstapt, krijgt hij nog slaag van enkele jongeren. De flik moet naar het ziekenhuis afgevoerd worden. Later worden 3 jongeren opgepakt.

2/4 HASSELT – Een huis aan de Gaarveldstraat wordt gekraakt. Even later beuken de flikken de voordeur in waarop de krakers naar het dak gaan. Uiteindelijk worden 2 personen opgepakt.

2/4 DENDERLEEUEW – Na een ruzie tussen een buschauffeur van De Lijn en 2 jongeren omdat die laatsten eerst geen ticket wilden betalen, moet de chauffeur klappen incasseren. De twee worden opgepakt.

3/4 ÎLE-DE-FRANCE (FRANKRIJK) – In Créteil worden bij een bijeenkomst van scholieren de ramen van een school vernield, waarna enkele honderden jongeren het rectoraat proberen te bereiken waar de onderwijsminister wordt verwacht. In Bondoufle blokkeren een paar honderd jongeren een lyceum waarop de politie traangas gebruikt.

3/4 DIJON (FRANKRIJK) – De sloten van 2 colleges worden dichtgelijmd. De bewuste scholen hadden onlangs biometrische systemen geïnstalleerd. Op de muren verschijnen slogans “Non à la biométrie!” en “Biométrie = Fichage = Prison”.

5/4 SENS (FRANKRIJK) – Een flik die buiten zijn diensturen in een winkelcentrum rondloopt, wordt aangevallen door drie personen. De flik is 6 dagen arbeidsongeschikt.

5/4 SATROUVILLE (FRANKRIJK) – Voor de derde nacht op rij zijn er confrontaties tussen jongeren en flikken. De flikken worden aangevallen met stenen en molotovcocktails. Een tiental jongeren worden opgepakt.

8/4 SAINT-GRATIEN (FRANKRIJK) – Confrontaties tussen flikken en scholieren. Bij een lycée gooien scholieren stenen naar de flikken die traangas gebruiken. 2 flikken raken gewond, één auto wordt in brand gestoken en een winkel wordt leeggeplunderd.

8/4 BRUSSEL – In de Vanderlindenstraat in Schaarbeek wordt een auto in brand gestoken, het vuur breidt uit naar aanpalende voertuigen. In heel het Brussels Gewest zijn er dit jaar al 67 auto's in brand gestoken, vooral in de zone Brussel-Noord.

8/4 MECHELEN - De voorruit van de auto van burgemeester Bart Somers (Open VLD) wordt vernield. Somers woonde op dat moment een bewonersvergadering bij. Op één week tijd zijn in het centrum een dertigtal auto's beschadigd.

10/4 SINT-NIKLAAS – De nacht voor de “laatste 100 dagen” viering, wordt er inge-

broken in Sint-Jozef-Klein-Seminarie. Een aantal gangen worden besmeurd en in de leraarskamer wordt koeienmest gestort.

10/4 PARIJS (FRANKRIJK) – 35.000 scholieren en leerkrachten betogen in het centrum. Projectielen vliegen in de richting van de flikken die traangas gebruiken en een twintigtal personen oppakken. In Lyon verzamelen zich 1.500 betogers, in Toulouse 3.000 en in Grenoble 9.000 waar het op het einde nog uit de hand loopt.

10/4 BRIE-COMTE-ROBERT (FRANKRIJK) – Jongeren vernielen met een gestolen auto de poort van een school. Later worden 3 personen opgepakt en beschuldigd van deelname aan gewapende samenwerking, vernieling van gemeenschapsgoederen en aansteken van brandbare stoffen.

11/4 CRÉTEIL (FRANKRIJK) – Een honderdtal scholieren gaan naar het rectoraat met de bedoeling het te bezetten. Het gebouw wordt echter hermetisch afgesloten waarop verschillende projectielen naar het rectoraat worden gegooid. 5 jongeren worden opgepakt, waarvan 2 worden vrijgelaten en 3 de volgende dag al voor de rechter moeten verschijnen.

11/4 VERSAILLES (FRANKRIJK) – Tijdens een betoging van honderden scholieren vliegen er stenen richting de flikken. Op het einde wordt een winkel leeggeplunderd, de oproerpolitie grijpt in en arresteert 6 jongeren.

11/4 DIJON (FRANKRIJK) – Tientallen personen betogen voor de vrijlating van Ivan en Bruno die op 19 januari opgepakt werden toen ze op weg waren naar een betoging aan het deportatiecentrum van Vincennes met rookbommen. Ze hebben spandoeken bij: “Libérez Ivan, Bruno et les autres” en “Vive la solidarité avec les sans-papiers” en steken verschillende rookbommen af.

11/4 LEUVEN – Naar aanleiding van de internationale actiedagen voor autonome ruimtes en tegen het kapitalisme, vinden verschillende acties plaats. Aan het voormalige kraakpand in de Mechelsestraat dat vorig jaar werd ontruimd, wordt een spandoek opgehangen: ‘Waar blijven de renovaties?’. Tegen de gevel van een voormalig kraakpand aan de Naamsesteenweg worden posters geplakt tegen de Christelijke Mutualiteit die het gebouw liet ontruimen, maar nog steeds laat leegstaan. De deuren van enkele deurwaarders worden dichtgemaakt en ze krijgen een uitzettingsbevel in de brievenbus.

14/4 MOLENBEEK – Een man die de toegang tot de bus wordt geweigerd omdat hij zijn ticket niet kan betalen, vernielt de beveiligingskooi van de chauffeur. De buschauffeur loopt lichte verwondingen op door rondvliegend glas, de man wordt opgepakt.

14/4 BRUGGE – Een 22-jarige Fransman sterft in de gevangenis van Brugge aan een overdosis methadon. De man zat juist een week in voorhechtenis.

14/4 VERVIERS – 2 mannen ontsnappen uit de gevangenis, ze hadden een gat gemaakt in de muur van hun cel en zijn dan met lakens langs de muur afgedaald. De cipiers stellen de ontsnapping vast tijdens hun ochtendronde wanneer één cel leeg blijkt te zijn.

17/4 WEMMEL – De banden van voertuigen van de verkeersdienst van de politie worden stukgestoken.

17/4 ANDERLECHT – Wanneer 2 politiewagens langs een groepje jongeren passeren, worden ze beschoten met loden kogeltjes. De flikken stappen uit waarop ze omsingeld en omvergeduwd worden. De

flikken pakken 2 jongeren op. Daarna gaan 5 jongeren naar het commissariaat om hen vrij te krijgen, een persoon valt een flik aan en wordt ook opgepakt.

17/4 PARIJS (FRANKRIJK) – De camera’s, het beveiligingsscherm en de computer van een Ibis hotel worden vernield. Op de muren wordt “Feu aux prisons!” en “ACCOR Collabo” gespoten. De ACCOR groep, waar Ibis deel van uitmaakt, stelt haar hotels als wachtruimte ter beschikking bij deportaties en heeft de constructie van de wachtzone in de luchthaven van Roissy mee mogelijk gemaakt. “Solidariteit met alle gevangenen, met of zonder papieren!”

19/4 KORTRIJK – Tussen 50 en 100 personen houden een ‘Reclaim The Streets’ in de straten van Kortrijk tegen de bouwwoede en bijhorende vernielzucht en repressie van De Clerck en co.

19/4 TOULOUSE (FRANKRIJK) – Een jongere die een auto in brand aan het steken is, moet gaan lopen voor de flikken. De drie flikken van de “Brigade anticriminalité” worden daarop echter aangevallen door een groep jongeren gewapend met ijzeren staven. Politieversterkingen die traangas gebruiken, kunnen 5 jongeren oppakken.

20/4 GENT – Wanneer een trambestuurder weigert enkele jongeren te laten opstappen, trappen die de glazen deur kapot.

21/4 LANTIN – Drie personen dringen binnen in de gevangenis van Lantin met een ladder. Wanneer ze opgemerkt worden door cipiers, klimmen ze terug over de muur en gaan ervandoor met een auto die later uitgebrand teruggevonden wordt.

21/4 LILLE (FRANKRIJK) – Een bankfiliaal van BNP wordt aangevallen. De geldautomaat en ruiten worden vernield met een hamer. “Solidarité avec tous les prisonniers, avec ou sans papiers, avec ou sans chlorate.”

21/4 PARIJS (FRANKRIJK) – Met een naald worden 2 biometrische systemen (die met vingerafdruk werken) vernield.

21/4 PARIJS (FRANKRIJK) – Een vijftigtal personen verzamelen zich in het gerechtsgebouw waar de beslissing over de voorlopige vrijlating van Bruno achter gesloten deuren genomen wordt. De slogans “Liberté pour Bruno, liberté pour les sans-papiers”, “Pouvoir assassin, justice complice” zijn hoorbaar tot in de rechtszaal.

22/4 ANDERLECHT – Tijdens het blussen van een brandende auto wordt de brandweer bekogeld door jongeren.

22/4 GRENOBLE (FRANKRIJK) – Een honderdtal individuen bezetten de kantoren van CROUS gedurende 5 uur. Ze protesteren tegen de collaboratie van dit instituut met de flikken naar aanleiding van de arrestatie van een student zonder papieren in een gebouw van CROUS (waar studentenkoten zijn). Er worden ook enkele rookbommen afgestoken en pamfletten verdeeld in solidariteit met Bruno en Ivan.

26/4 SINT-JOOST-TEN-NODE – Een man krijgt het aan de stok met de buschauffeur omdat hij geen ticket heeft. Nadat de chauffeur de veiligheidsdiensten had gewaarschuwd, krijgt hij een kopstoot van de man. De chauffeur moet naar het ziekenhuis, de man kan niet opgepakt worden.

Maar waar dan toch, vraagt de Macht zich af, zal ik in de toekomst al die indringers opsluiten? Want ondanks de uitbreiding van de gevangenis en gesloten centra die het belgisch landschap sieren en de aanleg van nieuwe centra en gevangenis allelei, blijft er plaatsgebrek.

Maar kunnen we dan misschien niet de “vreemde” gevangenen terugsturen, zodat ze hun straf in hun land van herkomst kunnen uitzitten?, vraagt de Manager.

Dat we daar niet mee wachten, roept de Macht, en het doet er niet toe of ze hier al dan niet zijn opgegroeid. Of beter nog: laten we gevangenisboten bouwen langs de kust, zoals in Nederland: dat zal het landschap wat opfleuren.

Ja, maar dat is nogal duur en zelfs dan zijn er nog die er in slagen hieruit te ontkomen, zegt de Boekhouder bezorgd.

Ik weet het, zegt de Macht bij zichzelf. Laat ons cellen huren bij de burens uit Holland en het maakt niet uit dat de familie tot in het verre tulpenland moet reizen om haar ouders of vrienden te zien.

Ah neen antwoordt de hollandse buur, houd uw ongewensten maar bij u zelf.

Ik heb iets gevonden dat iedereen kan tevreden stellen in afwachting van de nieuwe gevangenis: we zullen “containers met celcomplexen” kopen bij de hollandse firma De Boer. Prefabs zijn niet duur en rap geïnstalleerd.

Maar, suggereert de stem van de Revolte, vijand van de Macht, de Manager en de Boekhouder, weet u dan niet dat een betere manier om “het probleem van de overbevolking van de gevangenis” op te lossen, bestaat in het met de grond gelijk maken van al die gevangenis?

(overgenomen uit Tout Doit Partir — nr.1 april 2008)

Spanning in de gevangenis van Lantin

Op 28 april 2008 kwamen een vijftiental mensen samen aan de gevangenis van Lantin. De directe aanleiding voor deze solidariteitsbijeenkomst tegen alle gevangenis was de bouw van een nieuwe kooi in de kelder, bestemd voor Farid Bamouhammad. Farid stak onlangs nog zijn isolatiecel in brand (eind maart; samen met twee andere gevangenen uit dezelfde blok die onmiddellijk daarna overgeplaatst werden). Momenteel zijn ze de voormalige isolatie-afdeling (blok U) in de gevangenis van Lantin aan het verbouwen tot nieuwe isolatiecellen. Naast Lantin wordt ook in de gevangenis van Brugge druk gewerkt aan de nieuwe isolatieregimes.

Na veel lawaai, slogans en communicatie tussen de mensen binnen en buiten, liep de spanning binnen hoog op. De gevangenen schreeuwden dat ze als beesten werden behandeld en regelmatig geslagen werden door de cipiers. Ze riepen ook slogans zoals “Meer heli-copters!” en “Vrijheid!” Brandende voorwerpen werden uit de celramen gesmeten en er werd geslagen op de deuren en tralies,... (later zei de politie dat er cipiers en gevangenen gewond zijn geraakt bij confrontaties).

Na een twintigtal minuten kwam de politie ter plaatse om de solidaire individuen te arresteren. Na een vluchtpoging door de velden, werden ze omsingeld en met de matrak in de hand gearresteerd. De flikken brachten hen over naar het afgelegen commissariaat van Visé, een kleine gemeente op een tiental kilometer van Lantin. Na enkele uren werden ze vrijgelaten zonder aanklachten.

Voor de betoging werden ook pamfletten gebust in Lantin zelf en in de sociale woonwijk La Trappe (Ans). Hieronder vind je een deel van het pamflet:

Ze bouwen kooien in Lantin...

De gevangenis van Lantin is sinds enkele weken in werken. Elke dag, onuitstaanbaar geluid...de nieuwe veiligheidscellen komen eraan. Cellen in de kelders van Lantin waarin mensen zullen opgesloten worden, om geïsoleerd, vergeten te worden. De Staat liet reeds weten wie erin gegooid zal worden: de “weerspannige” gevangenen, zoals ze dat noemen. Diegenen die het hoofd niet laten zakken, die zich niet laten verwoesten door drugs, diegenen die geen bang hebben om confrontatie aan te gaan met de gevangenis – door te ontsnappen of door hun beulen, de cipiers direct aan te vallen.

Farid Bamouhammad is zo iemand. Sinds enige tijd bedreigt de directie van Lantin hem met Haldol te injecteren. Ze bedreigen hem te drogeren en te internen. En iedereen weet dat, eens je geïnterneerd wordt, je er niet meer uit komt.

Rond midden april gingen ze nog verder: de cipiers vertelden Farid dat ze een kooi aan het bouwen zijn, speciaal voor hem, om hem te breken. Enkele cipiers bedreigen hem elke dag: “We gaan je doden. We gaan je doden.”

De directie en de cipiers die elke dag collaboreren zijn hiervoor verantwoordelijk. We staan altijd aan de kant van de gevangenen in strijd EN WE ZULLEN HET NIET LATEN GEBEUREN.

Solidariteit!

bron: Indymedia Oost-Vlaanderen (ovl.indymedia.org)

in de ban van het subversieve boek

24 en 25 mei 2008
Brussel

openingsuren

zaterdag 24 mei van 12u tot 24u
zondag 25 mei van 12u tot 24u

*

vrije toegang

discussies zullen in de mate van het
mogelijke vertaald worden

doorlopend bar en broodjes

waar ?

De Pianofabriek
Fortstraat 35
Sint-Gillis (Brussel)

PROGRAMMA VAN DISCUSSIES

zaterdag 24 mei

15u
**Furieuze dagen, woedende nachten.
Een blik op de recente sociale explosies
in Chili.**

Het hele jaar 2007 traden verschillende sociale conflicten in heel Chili op de voorgrond. In de schoot van de contradicties eigen aan het kapitalisme, ontketenden sociale explosies in bepaalde gevallen echte revoltes met een duidelijk opstandig en spontaan karakter. Deze conflicten berusten evenzeer op een reële behoefte als op pogingen om het collectieve geheugen te heroveren. Een uiteenzetting over de meest strijdvaardige dagen en de aanhoudende wil van een rebelse generatie, de Strijdende Jeugd.

18u
**Defensa Interior, één mei-groep en de
GARI – Internationale revolutionaire
actie (1961-1975)**

Als antwoord op de revolutionaire achteruitgang binnen de Spaanse libertaire beweging en de toenemende uitholling van het klassieke antifranquisme, vonden in de jaren 60 verschillende pogingen plaats om het anarchistische verzet in Spanje te reorganiseren. Maar het einde van dit decennium toe nam in heel Europa de revolutionaire solidariteit een hoge vlucht. Octavio Alberola, die actief betrokken was bij deze golf van agitatie, geeft tekst en uitleg bij deze ervaringen en probeert er kritische besluiten uit te trekken.

zondag 25 mei

13u
**Tegen hoogspanningslijnen en hun
wereld**

De hoogspanningslijnen (THT – lignes Très Haute Tension) zijn erg nauw verbonden met de productie van grote hoeveelheden energie en het transport daarvan over grote afstanden. Bijgevolg zijn ze ook verbonden met het nucleaire en de samenleving die erop steunt. De bouw van nieuwe hoogspanningslijnen stuit vandaag op verzet van de inwoners van de gebieden die erdoor getroffen worden. Kameraden die deelnemen aan de strijd tegen de hoogspanningslijnen in Normandië en Catalonië komen deze strijd toelichten en peilen naar de perspectieven die ze kan bieden.

15u
Rock'n roll en klassenstrijd

Als één van de enige West-Europese Staten kende het Verenigd Koninkrijk in de loop van de jaren 80 periodes van intense agitatie. De sterkste uitdrukkingen daarvan waren de langdurige en massale mijnstakingen en de twee grote golven van stadsrellen. Zelfs als er geen sprake was van een echt opstandige situatie, was deze periode toch explosief. Ze werd gekenmerkt door een vermenigvuldiging van het zeer diverse uitingen van rebellie: soms in de traditie van de oude Britse klassegemeenschappen, in de mijnen en in de wijken; soms zonder voorgaande, zoals de straatgevechten, plunderingen en vernietigingen van open-

bare gebouwen tijdens de confrontaties in de voornaamste steden van het koninkrijk. Wij stellen voor terug te komen op deze strijden aan de andere kant van het Kanaal aan de hand van enkele getuigenissen uit eerste hand. Niet om deze erfenis vroom eer aan te doen – want de zwakte van de strijddoelen en hun fragmentatie in ruimte en in tijd, werden uiteindelijk gebruikt door de Staat om hen te isoleren –, maar om onze strijden van vandaag bij te lichten. En eveneens om beter te begrijpen, voorbij de bijzonderheden in het Verenigd Koninkrijk, welke middelen, van de oudste tot de meest moderne – van de woeste dwang die uitgeoefend wordt door de rechter met priuk tot het uiteenvallen van de volkswijken door de 'gentrificatie' – de overheersing in het werk stelt om alles dat zich tegen haar verzet te controleren en te breken.

18u
Discussie met kameraden uit Griekenland over sociale strijden, staatsrepressie en solidariteit met opge sloten kameraden en gevangenen in strijd.

Met de agitatie in en rondom de Belgische gevangenen in het achterhoofd, komen kameraden uit Griekenland discussiëren over de vervolging en opsluiting van sociale rebellen, de folter en doden in de gevangenis binnen de context van de verheving van het staatsterrorisme. Daarnaast zullen ze het ook hebben over de opstanden van gevangenen in 1995 en in 2007 en de solidaire actie van anarchistena als deel van de bredere strijd voor een wereld zonder uitbuiting en onderdrukking, zonder grenzen en gevangenen.

ZATERDAG, 18.00 — *Defensa Interior, één-meigroep en de GARI – Internationale revolutionaire actie (1961-1975)*

Revolutionaire, internationalistische actiegroepen (GARI)

In mei 1974 werd Angel Suarez, een Spaanse bankier, ontvoerd in Parijs. Twee maanden eerder had het Francoregime een anarchist geëxecuteerd en de G.A.R.I. wilden met deze actie kost wat kost voorkomen dat de andere gevangen kameraden eenzelfde lot zouden ondergaan. Ze eisten de vrijlating van vijf gevangenen en de toepassing van een wet voor voorwaardelijke invrijheidsstelling van gevangenen.

NAAR AANLEIDING VAN DE ONTVOERING VAN ANGEL SUAREZ

Na de executie van Salvador PUIG ANTICH⁽¹⁾ is de ontoereikendheid van alle pacifistische protesten aan het licht gekomen. Omwille van die reden, omwille van het gevaar voor nieuwe terechtstellingen van revolutionaire militanten en om de golf van repressie (vooral in Catalonië en Baskenland) die ontketend wordt tegen de Spaanse revolutionaire beweging het hoofd te bieden, hebben de ondertekenende groepen beslist om tot actie over te gaan. Om het franquisme van antwoord te dienen en het te bestrijden, net als alle medeplichtige regeringen. Ondanks de onophoudelijke verklaringen over liberalisering en openheid naar het “democratische” Europa van de Spaanse regering, werd er in Catalonië de laatste maanden een speciale repressiebrigade opgericht en is er een repressiegolf losgebroken, die vooral de revolutionaire groepen treft die het traditionele politieke spel en haar grote belangen en internationale compromissen weigeren. Dat maakt de intentie van het franquistische regime duidelijk om elke poging tot rebellie, die het kapitalistische systeem in gevaar zou kunnen brengen, te verpletteren. Onze actie kadert in de ontwikkeling van een voortdurende revolutionaire strijd, die alle nationalistische overwegingen achter zich laat en zich richt tegen elke vorm van onderdrukking en uitbuiting. We zijn ervan overtuigd dat, tegenover het terrorisme van de macht, de directe revolutionaire actie één van de meest doeltreffende middelen is en wij drukken onze vastberadenheid uit om onze strijd voor de bevrijding van Spanje, Europa en de wereld te ontwikkelen.

-- G.A.R.I.
Barcelona, 7 mei, 1974

(1) Salvador Puig Antich behoorde tot de MIL en werd op 2 maart 1974 geëxecuteerd door het Franco-regime in Barcelona. De MIL was samengesteld uit anarchistisch en marxistisch geïnspireerde groepen en individuen die een radicale kritiek leverden op het leninisme, het syndicalisme en het linkse ideologische denken. De activiteiten van de MIL bestonden voornamelijk uit onteigeningen (overvallen) om revolutionaire publicaties te financieren.

Uittreksel uit communiqué

(...) Als we brochures en betogingen, excuses, een gerust geweten en eindeloze theorieën bekritisseren, doen we dat omdat we ervan overtuigd zijn dat de doeltreffende strijden diegene zijn die gevoerd worden en niet diegene waarvan men droomt, hoe perfect ze er ook mogen uitzien in droomvorm (gemakkelijk zijn ze zeker). We zijn ervan overtuigd dat er, op eender welk moment en op eender welke plaats, een strijd te voeren is. Iedereen wordt in zijn leven geconfronteerd met de problemen van een onderdrukking (of voelt ze concreet aan), die we allemaal bereid zijn onaanvaardbaar te noemen. Iedereen kan dus, in functie van zijn overleven en zijn “vrijheid”, ophouden het onaanvaardbare te aanvaarden en op zoek gaan naar de middelen voor een doeltreffende vernietiging.

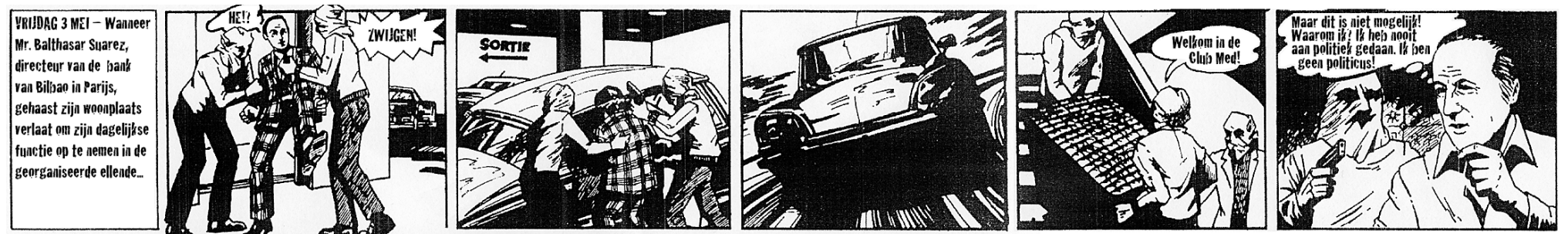
Iemand die in een jungle leeft, treedt op een andere manier (met andere middelen, een andere agressiviteit) de gewassen tegemoet die hem de weg versperren, de giftige slang die zich verbergt of de woedende olifant die op hem afstormt. De vergelijking is simplistisch en bijgevolg voldoende duidelijk: diegene die weet dat onze samenleving gebaseerd is op uitbuiting, weet ook en stelt dagelijks vast dat die uitbuiting verschillende vormen aanneemt. Daarom is er geen uniek middel of wapen om haar mee aan te vallen. We kunnen niet op dezelfde manier strijden tegen het harde fascisme en tegen de discrete maar trefzekere vergiftiging door de democratische pers van onze geliefde “arbeidersklasse” die zich verburgerlijkt... dat bij wijze van voorbeeld.

Het is de wil om te bereiken wat we verlangen – de vernietiging van het kapitalisme in al zijn vormen, zowel democratisch als fascistisch – en niet het verlangen om omstrede ideeën te bevestigen, die aangeeft in welke omstandigheden we welk middel kunnen gebruiken en tegen wie. Wat van tel is, is te bepalen dat we zullen handelen in functie van een te voeren strijd en dat we ons in staat voelen om daarvoor al het nodige te doen, zonder specialisten te worden van deze of gene soort actie alsof we daartoe voorbestemd waren. Iemand die zich moet weten te verdedigen tegen mensen die hem proberen te verpletteren met een valse intellectuele superioriteit, kan op dezelfde manier en als hij zich er op toelegt, de middelen vinden om de uitbuiting en de onteigening, die hij dagelijks ondergaat, aan te kaarten. Hij kan onophoudelijk tussenbeide komen in zijn dagelijks leven, strijden tegen het sterke gif van de pers en de reclame enz...

MAAR OOK..., wanneer de galgendood van iemand, die vanuit dezelfde invalshoek handelde, hem treft, hem nauw aan het hart ligt... kan hij ook, vanuit eenzelfde logica, oprecht zoeken naar de meest gepaste middelen om te voorkomen dat het opnieuw gebeurt, omdat niemand voorkomen heeft dat het gebeurt is⁽¹⁾. (...)

-- G.A.R.I.

(1) Verwijzing naar de dood van Puig Antich.

In de kennels van de orde neemt de opwindig opnieuw de bovenhand. Een intieme samenwerking; de misdaadbrigade van Parijs, de gendarmerie en andere diensten, de Spaanse sociaal-politieke brigade, Scotland Yard, Interpol en andere Europese politiediensten maken zich klaar om hun bloedhonden los te laten...

**WE MOETEN ONS NIET RECHTVAARDIGEN
TEGENOVER EEN ONRECHTVAARDIGBARE WERELD.
(...)**

WIJ HANDELEN NIET ALS EEN VOORHOEDE, NOCH ALS EEN PARTIJ, NOCH ALS TERRORISTEN, MAAR... UITSLUITEND ALS AUTONOME INDIVIDUEN DIE ZICH BEWUST ZIJN VAN HUN SUBJECTIEVE KRACHT. INDIVIDUEN DIE HET REVOLUTIONAIRE GEWELD GEBRUIKEN TEGENOVER HET DAGDAGELIJKSE TERRORISME VAN DE STATEN. WE VALLEN DE SOCIALE VERHOUDINGEN AAN, IN DE VOLLE OVERTUIGING DAT ENKEL DE PROLETARIERS KUNNEN AFREKENEN MET HET KOOPWARENSYSTEEM.

DOOR MIDDEL VAN DE OPSTANDIGE STAKING, DE GEWAPENDE REVOLTE, DE TOE-EIGENING VAN DE PRODUCTIEMIDDELEN EN HET EINDE VAN DE KLASSEN EN HET KAPITAAL

ZONDAG, 13.00 — *Tegen de hoogspanningslijnen en hun wereld*

Tegen de nucleaire samenleving, tegen de hoogspanningskabels laten we onze strijden in handen nemen!

Na de aankondiging van de bouw van nieuwe reactoren in Flamanville, zal EDF (1) nieuwe hoogspanningslijnen bouwen in het bos- en weideland van Normandië en Mayenne om zo de kerncentrale van Flamanville te verbinden met het nationale en Bretoense netwerk. Deze hoogspanningslijnen lijken ons omwille van verschillende redenen gevaarlijk, maar los daarvan is het wel degelijk de heropleving van het nucleaire programma dat nefast is, net als de wereld en de samenleving die ermee gepaard gaan.

De hoogspanningslijnen zijn gevaarlijk. De gevolgen van de electro-magnetische velden voor onze gezondheid en die van de dieren zijn op vandaag ruimschoots gekend. Onder andere leukemie bij kinderen. Ze vernielen de fauna en in het bijzonder het veebestand. Niet voor niets stellen RTE (2) en EDF schadeloosstellingen voor. Dat is de prijs van de stilte. Met diezelfde prijs - met atoomgeld - werd het stilzwijgen van de inwoners van Noord-Contentin betaald.

Strijden tegen de hoogspanningslijnen, betekent strijden tegen de EPR in Flamanville en elders en tegen de nucleaire samenleving in het algemeen. Het nucleaire, en de wereld waarin het zich uitzaait, is gevaarlijk. Gevaarlijk door de rampzalige gevolgen voor het milieu en de gezondheid die het voortbrengt, van Tsjernobyl tot Cherbourg. Gevaarlijk door de uitbreiding van atoomwapens die ze herbergt. Gevaarlijk door de uitbuiting van zwart Afrika (zoals de uitbuiting in de uraniummijnen van Niger) en de dictaturen die ze daar ondersteunt en door de controlesamenleving die ze helpt ontwikke-

len. Zo hebben, sinds enkele jaren, een aantal simulaties van nucleaire rampen als laboratoria gediend voor autoritaire massabeheersing - die ongetwijfeld opgelegd zal worden ten tijde van grote ecologische rampen of belangrijke sociale crises.

Het nucleaire baant zich altijd een weg met behulp van geweld en dat sinds haar ontstaan. Omdat het één van de gezichten is van de huidige kapitalistische samenlevingen. Op die manier heeft het zich in de jaren 70 in Frankrijk ontwikkeld. Met matrakslagen voor de plaatselijke bevolking. En de democratische sluier waarin de nucleocraten van EDF, Areva of RTE zich hullen, zou ons niet mogen bedriegen. Er bestaat geen burgerlijke kernenergie en evenmin een duurzame kernenergie. Zij hebben reeds voor ons gekozen en zullen slechts plooiën voor onze eigen vastberadenheid.

Omwille van deze reden kunnen we de strijd niet in handen laten van de dromenverkopers, die ons voorhouden dat de presidentsverkiezingen van 2007 het nucleaire programma zullen stoppen. We kunnen de strijd evenmin in handen laten van diegenen die dubbel spel spelen. Zoals de Groenen waarvan de afwezigheid in een regionale raad van Normandië resulteerde in de goedkeuring van een motie pro-EPR... Onderhandelingen zullen ons helemaal niets opleveren; wél het feit dat we ons organiseren om de krachtsverhouding te doen kantelen door de strijd en de directe actie: door middel van betogingen, bezettingen van terreinen, sabotages, het verstoren van vergaderingen...

Radicaal anti-nucleair collectief (Cran)

Sinds kort hebben wij ons georganiseerd in een collectief. Wij zijn hoofdzakelijk afkomstig uit Caen. Voor sommigen onder ons is de anti-nucleaire strijd niet nieuw. Een aantal onder ons heeft bijvoorbeeld in april van vorig jaar (2006, nvdv.) een autonome ruimte op poten gezet samen met de 'Coördinatie tegen de nucleaire samenleving' in het hart van het alternatieve, zelfbeheerde en anti-nucleaire dorp in Cherbourg.

Wij hebben ons verenigd rond een gezamenlijk project tegen het nucleaire en de samenleving waarin het zich ontwikkelt. Om onze weigering van het nucleaire en haar dagdagelijkse rampen, van Wit-Rusland tot Cherbourg, kracht bij te zetten. Om de uitbreiding van de nucleaire bewapening en de ontwikkeling van een samenleving van sociale controle en politiecontrole, die er nauw mee samenhangt, aan te klagen. Om weerwerk te bieden aan de dictatuur van haar leger experts en de onteigening van ons leven die daaruit volgt. Ook om het verband tussen het nucleaire en het kapitalisme opnieuw in het daglicht te plaatsen en de nadruk te leggen op de noodzaak om te breken met het concept van - al dan niet duurzame - ontwikkeling...

Wij hebben ons eveneens verenigd rond gemeenschappelijke praktijken: de directe actie tegen de nucleocraten en hun levensvernietigende ondernemingen, de weigering van de verkiezingslogica en het fetisjisme van de organisaties (politieke- of vakbondsorganisaties), de toe-eigening van de geschiedenis van de anti-nucleaire strijd, door de heruitgave van oudere of meer recente teksten en de uitwisseling van informatie en analyses over de kwestie van het nucleaire.

-- De Cran

CRAN@no-log.org
November 2006

(1) EDF (Electricité de France): de Franse electriciteitsmaatschappij.
(2) RTE: de maatschappij die instaat voor het energietransport.

Nvdt: beide teksten werden vertaald uit het zeer degelijke Bulletin van de Coordination contre la société nucléaire, nummer 2, lente 2007.

Sacré Cocktail...

De stadsrellen van 1985 in Groot-Britannië...

In de loop van de laatste zes jaar, vanaf 1979 en de ‘Winter van de ontevredenheid’, was het Verenigd-Koninkrijk in meerdere opzichten één van de weinige Europese landen die zich in een situatie van intense, maar moeilijk te bevatten agitatie bevond. Alsof men verstopte speelde: de ene ogenblik zie je de sociale opschudding en dan verdwijnt ze weer. Als ze niet een uitgesproken pre-revolutionair karakter heeft, is ze zonder enige twijfel toch bijzonder explosief. Desondanks zou niemand de ongekende moeilijkheden en problemen die zich nog voor ons bevinden, mogen onderschatten. In zekere zin is het Verenigd-Koninkrijk steeds afgescheiden geweest van de nederlagen en de weerslag van het revolutionaire proces in West-Europa – en vooral in Italië, Spanje, Portugal en Frankrijk. Dat is tegelijkertijd een geluk en een ongeluk. Het Verenigd-Koninkrijk heeft zijn afgetekende eigenaardigheden en zijn surrealistische tegenstellingen maken er een soort gekkenland van. Het is niet Europees zoals de landen op het vasteland, noch Amerikaans. Het zit gekneld tussen zijn bevoorrechte relatie met de Verenigde Staten en het project van een Europese superstaat en dit conflict zorgt ervoor dat oude, half-begraven tegenstellingen terug aan de oppervlakte komen. De ontploffingen die plaatsvonden in de stadscentra, doen onwillekeurig denken aan de stadsrellen van eind jaren 60 in de Verenigde Staten. Maar, op de protestantse en katholieke getto's van Noord-Ierland na (die ook niet vergelijkbaar zijn met de Amerikaanse) zijn er in het Verenigd-Koninkrijk geen echte getto's. Ondanks de sterke inlijving in de Europese Gemeenschap kan het Verenigd-Koninkrijk, met zijn verouderde klassenstructuur, niet beschouwd worden als een moderne Europese staat. En hoewel het recuperatie-apparaat van vakbonden en “arbeiders”-partijen hier evengoed bestaat als in de rest van de wereld, zit het Verenigd-Koninkrijk opgesloten in een verouderd en bijna pre-industrieel omhulsel door zijn aristocratische kentrekken, zijn kas-

tenopdelingen en de verrassende starheid van zijn klassenstructuur.

II

Er zijn veel gelijkenissen tussen de rellen van 1981 en die van eind 1985. De vermenging van rassen (sic!): Afrikanen en Antillianen, blanken en ook aziaten streken samen in de straten zoals in 1981. En, net zoals in 1981, waren de jonge Afrikanen en Antillianen de voornaamste roergangers. Daar waar noch jonge Afrikanen, noch jonge Antillianen woonden, waren de rellen vaak minder gewelddadig. De rellen braken vaak uit in dezelfde regio's: in Handsworth (in september), in Southall en Toxtah (in oktober). Al de grote rellen braken uit door “ongelukjes” ten gevolge van de intensieve politiecontrole, die het vuur aan de lont brachten. En ook deze keer was het een vreugdevolle uitwisseling, een enorme uitbarsting van vreugde; de brandstichting en de plundering volgen snel en eenzelfde, intens verlangen om te leven drukt zich overal uit met een gulle spontaniteit. Ook deze keer, net als in 1981, lag de oorzaak niet enkel in de werkloosheid, vermits bijna 50% van zij die deelnamen aan de rellen over een job beschikten en niet echt in de miserie zaten, in het zwartwerk, zoals de rest van de reischoppers. Het zijn, net als in 1981, proletarische opstanden.

III

Tegelijkertijd zijn er enkele verschillen. De nieuwe golf van opstanden is veel gewelddadiger en vernietigender; een uitdrukking van een meer wanhopige situatie dan in 1981. En hoewel ze meer vastberaden waren, duurden de recente rellen minder lang. Alles, maar ook letterlijk alles dat kon branden, heeft gebrand. Het ging niet enkel om een ontketening van woede tegen de koopwaar. De mensen zijn zover gegaan dat ze openlijk de religie aanvielen: in Handsworth stond een kerk in brand. Er zijn ook enkele do-

den gevallen en zij die openlijk het status quo verdedigden werden wild aangepakt. Een flik, die geïsoleerd raakte van zijn collega's en een onafhankelijke reporter, die domweg een foto maakte van een geplunderde juwelierszaak, werden om het leven gebracht. Twee aziaten (twee broers, één van hen was chef van een postkantoor), die, tussen haakjes, in een huis buiten Handsworth woonden, probeerden domweg een postkantoor te verdedigen. Verstikt door de rook kwamen ze om het leven in de hitte van het vuur. Maar - en vooral daarin ligt het verschil - gewone mensen die geen enkel belang hadden bij de hele troep, zijn in bepaalde gevallen aangevallen geweest (bijvoorbeeld in Brixton). De oproerkraaiers, die met reden hun papieren controleerden (om na te gaan of ze flikken van de pers waren of burgers), vervielen soms in systematische overval. Zo zijn twee of drie ouderen gestenigd geweest, toen ze riepen dat hun appartementen, vlakbij een brandende supermarkt, uiteindelijk ook vuur zouden vatten. In een ander geval kreeg een man stenen te verwerken omdat hij zich beklagde dat zijn slaapplek, boven in een brandend gebouw, ook verteerd zou worden door het vuur. In Brixton werden twee rijke vrouwen verkracht nadat hun rijkeluiszootjes de opstandelingen geprovoceerd hadden, omdat ze het gewaagd hadden te raken aan hun blinkend stuk oud ijzer, hun auto dus.

Maar, alvorens de aanvallen gericht tegen ouderen en de verkrachtingen begrijpelijkerwijze, maar iets te snel te veroordelen, moeten we erop wijzen dat Londen, in tegenstelling tot grote steden in het Noorden of in de Midlands sinds 1981 meer dan ooit de gentrificatie ondergaat heeft. De armen worden naar een uithoek verdreven, terwijl de trendy jongeren (en minderjongeren) intrekken in de wijk en de huurprijzen op spectaculaire wijze doen stijgen. Bovendien vindt er, naarmate de proletariërs in aanraking komen met de chic, een gelijkschakeling

plaats door de mode, die het verschil tussen de rijkeluizen en de anderen moeilijker zichtbaar maakt. En die anderen zijn meer vervreemd van zichzelf dan ooit tevoren. Achter die stijlgelijkschakeling bestaat er nochtans een heel sterke tegenbeweging. De afgrond van de sociale apartheid breidt zich hand over hand uit. Gedurende de rellen werd er een direct antwoord gegeven op deze gentrificatie door de fysieke aanvallen tegen de huizen van de nieuwe eigenaars en in Handsworth werden de mobiele kantoren van bouwondernemers in brand gestoken. Er moet eveneens opgemerkt worden, hoewel er wat dat betreft nog details moeten uitgeklaard worden, dat de arbeiders (en/of ondernemers) van de bouw weigerden bepaalde “artistieke” werkzaamheden uit te voeren, die na de rellen gesubsidieerd werden door de gemeente Handsworth. Dat soort werkzaamheden betekent altijd een prachtige gevel, met daarachter erg kleine woonruimtes. Misschien voelden ze aan dat de opstandigen dat soort werken niet verdroeg. Tegelijkertijd ook hier een nuance: een behoorlijk aantal jonge oproerkraaiers werken vaak in het zwart in de bouw. Grappig om je te bedenken dat hele dagen zwoegen in deze gebouwen om ze vervolgens 's nachts in brand te gaan steken.

(...)

Met betrekking tot de strijd bare mijnstaking die eerder dat jaar had plaatsgevonden (nvdv.):

XIX

“Ik ben gevallen en heb gezien.” (Shakespeare, King Lear). Hoewel het erg moeilijk is daar zeker van te zijn, lijkt het erop dat de mijnwerkers, meer dan de andere fracties van de arbeiders- en bediendenklasse, de nieuwe stadsrellen op enthousiasme onthaald hebben. Sommige mijnwerkers hebben zelfs de plaatsen bezocht waar ze gewoed hebben, maar na de feiten, omwille van de afstanden. Meer algemeen hebben de mijnwerkers doorheen hun eigen titanenstrijd achteraf het grote belang ingezien van de stadsrellen van 1981 (en de gebeurtenissen in Ierland); ze hebben dat vooral ingezien omdat ze zelf geconfronteerd werden met de verschrikkelijke (politie)controle in de stadscentra. Bepaalde mijnwerkers, die het sterkst geraakt waren door de nederlaag, met alle bijhorende ellende op psychologisch en persoonlijk vlak, proberen vandaag hun begrip van de wereld te verruimen.

De staking was een nederlaag, maar in de zin die Karl Liebknecht eraan gaf op de vooravond van zijn dood, toen hij opmerkte dat “bepaalde nederlagen in werkelijkheid overwinningen zijn, terwijl bepaalde overwinningen meer beschamend zijn dan eender welke nederlaag”. Waarom? Omdat de mijnwerkers zich nu vragen stellen die ze zich nooit eerder gesteld hebben. Omdat ze de afscheiding en het terugplooiën op hun eigen sector, dat in bepaalde opzichten versterkt was door hun overwinningen in 1972 en 1974, beginnen te overstijgen. Het probleem met de recente mijnstaking is dat, ondanks de veelvuldige, mooie en uitstekende initiatieven zoals de vliegende stakingspiketten, de sabotages, de autonome acties van vrouwen en de andere vormen van directe actie (en ondanks haar aanvang als wilde staking), ze zich nooit helemaal heeft bevrijd van haar syndicalisme van de basis en evenmin van de overblijfselen van het vertrouwen in de chefs. Tegelijkertijd is het een goed teken dat geen enkele van de vele wilde stakingen die sinds maart 1985 plaatsvonden, erkend is geworden door de vakbonden.

Vertaalde extracten uit: Sacré Cocktail!, BM Blob, december 1985.

Chronologie van de opstanden
in Griekse gevangenissen

23 APRIL

De gevangenen van de gevangenis Malandrino in Fokida (centraal Griekenland) komen in opstand. De anarchistische kameraad Gannis Dimitrakis werd enkele uren voor de opstand in elkaar geslagen door de cipiers. Vele gevangenen klaagden dit aan, maar kregen van hetzelfde laken een broek. De gevangenis van Malandrino, dat is vreselijke detentieomstandigheden, gebrek aan water, regelmatige afranselingen, electronisch toezicht en extreem korte wandelingen. Tijdens de opstand slaan gevangenen infrastructuur kapot en stichten brandjes. 250 gevangenen beklimmen het dak van de gevangenis en bieden weerstand aan de relfliken. Samenkomst aan het huis van de president van Griekenland in solidariteit met de gevangenen van Malandrino.

24 APRIL

De opstand van Malandrino wordt in maar liefst 10 andere gevangenissen beantwoord en gevolgd. Er vinden stakingen, bezettingen en opstanden plaats. Zowel in Korydalos (Athene) als in Patras moet de relpolitie interveniëren. In Corfu en Alicarnassos klimmen tientallen gevangenen op het dak van de gevangenis. In Larisa, Trikala en Agios Stefanos gaan honderden gevangenen in wandelstaking en plateau-staking (ze weigeren het eten van de gevangenis). In Tripoli zouden 340 gevangenen een collectieve hongerstaking begonnen zijn. In Malandrino brengen 250 gevangenen de nacht op het dak door. De relpolitie zit overal in de gebouwen. In Thessaloniki komen de gevangenen in opstand. Aan de muren vond tegelijkertijd een solidariteitsbetoging plaats. In het hele land vinden solidariteitsbetogingen plaats.

25 APRIL

Gemotoriseerde solidariteitsbetoging vertrekkende uit het centrum van Athene tot aan de gevangenis van Korydallos. In de Atheense wijk Exarchia wordt een reeks overheidsgebouwen aangevallen met molotovcocktails in solidariteit met de gevangenen. Twee ministeries (Justitie en Cultuur) worden aangevallen met brandbommen. De kantoren van PASOK (socialistische partij), enkele banken en een politiewagen worden bestookt met molotovs. In Goudi wordt de algemene kazerne van de oproepolitie MAT 's nachts aangevallen met molotovcocktails.

26 APRIL

De anarchisten Nikos Kountardas en Vasilis Stergiou werden allebei in isolatie geplaatst na de opstand in de gevangenis van Korydalos. Volgens het ministerie van Justitie zijn de gevangenen in Malandrino teruggekeerd naar hun cellen, waarmee ze hun opstand van drie dagen beëindigden. In Zografou, Athene wordt het hoofdkwartier van de relfliken aangevallen met molotovcocktails. Later op de dag vallen enkele tientallen gemaskerden het zwaar bewaakte politiekantoor in de wijk Exarchia aan met molotovcocktails. Minstens zeven flikkenwagens, vijf moto's en één bewakingsgebouwtje gaan in vlammen op. In Athene worden verschillende banken, instellingen en internationale bedrijven aangevallen met molotovcocktails. In Thessaloniki vallen gemaskerde individuen iets voor middernacht het politiekantoor van Sykeon aan met molotovcocktails en stenen. Wagens van flikken in burger worden beschadigd.

27 APRIL

Betoging in solidariteit met de gevangenen in het centurm van Athene. Daarnaast vinden verschillende aanvallen plaats. Twee voertuigen van de ambassade van Uruguay worden vernietigd met behulp van gasflesjes. Er worden banken aangevallen waaronder een filiaal van de Nationale Bank van Griekenland.

28 APRIL

's Nachts wordt een politiekantoor in Athene beschoten met automatische wapens. Voor ze wegrijden gooien ze nog een granaat op het midden van de straat waardoor verschillende wagens beschadigd worden. De 9mm kogels zouden van hetzelfde type wapens zijn als in april en december 2004 ontnomen werden aan bewakers. In de dagen daarop worden nog minstens 3 andere politiekantoren op dezelfde manier aangevallen.

29 APRIL

Zo'n 200 anarchistten betogen aan de gevangenis van Malandrino.

Telefonisch gesprek met Giannis Dimitrakis
tijdens de opstand in Malandrino

De 28-jarige anarchist Iannis Dimitrakis beschrijft de dagelijkse helse omstandigheden in de gevangenis van Malandrino. Het nieuws dat hij door een cipier in elkaar was geslagen gaf aanleiding tot opstanden in 11 gevangenissen over het hele land. Tijdens ons telefonisch gesprek beschreef hij zijn gevangenisomstandigheden in Malandrino als de ergste waar hij het hoofd heeft aan moeten bieden. Eerst zat hij in voorhechtenis in Korydallos (Athene), daarna in Neapolis Lasithiou en tenslotte werd hij op 22 december 2006 overgeplaatst naar Malandrino.

Hoe staan de zaken in de gevangenis
van Malandrino?

Het gaat ver. We hebben momenteel alle afdelingen behalve de administratieve gebouwen onder controle. Een afvaardiging van vijf mensen heeft de algemeen-secretaris van de minister van Justitie, Panouris, ontmoet. De anti-oproerpolitie is een psychologische oorlog tegen ons begonnen.

Veel mensen denken dat een nieuw
type gevangenis de omstandigheden
zou kunnen verbeteren...

Nieuwe gevangenissen zoals Malandrino scheppen nieuwe spanningen. De afdelingen zijn volledig geïsoleerd, 480 gevangenen staan tegenover een panopticon. De gangen zijn zo smal dat je alle zin voor afstand verliest; de wandelplaatsen buiten zijn ui-

terst klein. Er is gebrek aan directe communicatie met families omwille van de parlofoon. De gevangenis is onderverdeeld in tien vleugels, waar we in werkelijkheid tegenover staan zijn tien isolatiemodules. De willekeur heerst: de gevangenis is een private onderneming geworden. Bepaalde eenheden die in de beginplannen gereserveerd waren voor activiteiten werden omgevormd tot extra cellen. Het gebouw heeft geen systeem voor drinkbaar water en geen rioleringen. De gevangenis werd gebouwd op de top van een berg in het niets en tot heden zijn er zware problemen in verband met drinkbaar water en evacuatie.

Hoe verloopt de communicatie met de
buitenwereld?

De geografische isolatie vergroot het feit dat niets van buitenaf de gevangenis bereikt. Deze morgen zijn er televisieploegen aangekomen, 's namiddags zijn ze weer vertrokken. Als er naasten willen langskomen, moeten ze vier uur reizen voor een half uurtje bezoek achter glas. Sommigen kunnen niet meer dan één keer per twee maanden bezoek ontvangen. De geografische afstand maakt

communicatie met advocaten onmogelijk. Ze sluiten ons hier als lichamen zonder geest op. Ze stellen zich tevreden met ons te voeden tot men ons op een mooie dag aankondigt dat we onze straf hebben uitgezeten.

(Dit gesprek werd gepubliceerd in het blad Eleftherotipia)

Pamflet dat verspreid werd in Thessaloniki de dag na het begin van de opstanden:

De dictatuur van de opsluiting
is het spiegelbeeld van de democratie

In twee vleugels van de Malandrino gevangenis vindt een opstand plaats, die uitgebroken is nadat de anarchist Giannis Dimitrakis eerder op de dag door cipiers in elkaar werd geslagen. Democratie deelt klappen uit, foltert, moordt en ontnemt alles aan de gijzelaars in deze gevangenissen die lijken op het inferno.

Gevangenisomstandigheden die gericht zijn op uitroeiing. Gebrek aan water, regelmatige afranselingen, bewakingscamera's, onmenselijk korte wandelingen: da's de gevangenis van Malandrino.

Dit werd tijdelijk doorbroken door de illegale breuk die de revolutie biedt. Het humanitaire masker van de beulen van de democratie heeft ons niets aangeboden; alles is gewonnen door de kreten van diegenen die in opstand komen, diegenen die op de daken van de gevangenissen staan.

SOLIDARITEIT MET DE OPSTANDIGE GEVANGENEN
VAN MALANDRINO!
SOLIDARITEIT MET DE OPGESLOTEN GIJZELAARS
VAN DE DEMOCRATIE!

[Bovenstaande teksten werden overgenomen uit Uitbraak, berichten uit de strijd tegen de gevangenis, nummer 8, juli 2007]

Anarchistische kameraden in de Griekse gevangenissen

- **GIANNIS DIMITRAKIS** werd gearresteerd na een bankoverval in het centrum van Athene in januari 2006. Na een vuurgevecht met de politie slaagden de andere kameraden erin te ontkomen, Giannis werd zwaargewond ingerekend, overgebracht naar het ziekenhuis en daarna naar de gevangenis. Midden 2007 werd hij veroordeeld tot 35 jaar gevangenis voor verschillende bankovervallen en meerdere 'pogingen tot moord' (het vuurgevecht met de politie). In april 2007 werd hij door cipiers in Malandrino in elkaar geslagen, wat de aanzet was voor een golf van opstanden in de Griekse gevangenissen.
- **GIORGOS VOUTSIS-VOGIATZIS** werd in oktober 2007 gearresteerd na een bankoverval in Athene. Toen hij met de fiets probeerde te ontkomen, reed een attente burger hem met zijn camion omver. Zo kon hij ingerekend worden. Giorgos eiste zijn overval op als deel van de revolutionaire strijd. Giorgos zit opgesloten in afwachting van zijn proces.
- **MARIOS TSOURAPAS EN CHRISOSTOMOS KONTOREVITHAKIS** werden in april 2007 gearresteerd nadat ze gasbidonnnetjes geplaatst hadden onder een wagen van de gemeentelijke politie. Ze werden op heterdaad betrapt en zwaar gefolterd. De jonge kameraden eisten hun actie op in de rechtbank, het definitieve proces vindt plaats in juli 2008.
- **NIKOS KOUNTARDAS** werd vroeger al eerder opgesloten op beschuldiging van het in elkaar slagen van een politiekier van de PASOK (voormalige socialistische regeringspartij) en van de GSEE (vakbond gelinkt aan de PASOK). In december werd hij opnieuw gearresteerd in het kader van de nieuwe hooliganwet omdat hij solidariteitsspandoeken had uitgehangen in het stadion. Hij wordt daarenboven beschuldigd van een explosie tegen een bank in oktober 2007. Nikos ging onlangs een tijd in roterende hongerstaking.
- **VAGELIS BOTZATZIS** werd in november 2007 gearresteerd en beschuldigd van verschillende brandaanvallen. Hij wordt aangeklaagd onder de nieuwe anti-terroriswewet (met een automatische strafmaat van 25 tot 35 jaar), wat nieuw is in Griekenland. Drie kameraden die voor dezelfde zaak gezocht worden, zijn momenteel voortvluchtig. Eind mei wordt er beslist over zijn al dan niet voorwaardelijke vrijlating.

Je kan verschillende brieven van deze kameraden terugvinden in de tweemaandelijks publicatie Uitbraak, berichten uit de strijd tegen de gevangenis. Verkrijgbaar bij het Anarchist Black Cross Antwerpen (mail: abc.antwerpen@gmail.com of post: Postbus 67, 2018 Antwerpen 14).

BERICHTEN UIT DE WERELD VAN GESLOTEN CENTRA EN DEPORTATIES...

De muren van de gesloten centra en de stille moordmachine van stiekeme deportaties laten maar weinig openbaarheid toe. Deze berichten geven dan ook maar een beperkte weergave van wat er zich zoal afspeelt- in de hoop de discussie en actie tegen het moorddadige asielbeleid aan te scherpen.

- **ZATERDAG 01/03:** Tientallen mensen zonder papieren die opgesloten zitten in het asielkamp van Vottem gaan in hongerstaking.
- **MAANDAG 03/03:** Voor het asielkamp van Steenokkerzeel wordt vuurwerk afgestoken. De mensen buiten maken van de gelegenheid gebuik om de mensen binnen in te lichten over de hongerstaking in het kamp in Vottem en om te vertellen over de opstand die enkele maanden geleden in het centrum van Steenokkerzeel heeft plaats gevonden als reactie op de man die er gestorven is in zijn cel (en waarvan de resultaten van de autopsie tot op vandaag nog niet publiek gemaakt zijn).
- **DINSDAG 04/03:** Tientallen mensen zonder papieren die opgesloten zitten in het asielkamp van Steenokkerzeel gaan in hongerstaking.
- **DINSDAG 04/03:** s’Nachts vindt in de havens van Zeebrugge en Oostende een grootscheepse klopjacht plaats op mensen zonder papieren. Een klein leger geuniformeerden van de dienst vreemdelingenzaken, de douane en de lokale en federale politie controleren er heel de nacht vrachtwagens en auto’s.
- **DINSDAG 04/03:** Voor het asielkamp van Vottem word vuurwerk afgestoken in solidariteit met de hongerstakers. Er worden ook slogans als ‘solidariteit met de gevangenen die zich revolteren’, ‘Vrijheid voor allen’ en ‘laat ons alle kampen vernietigen’ geroepen.
- **WOENSDAG 05/03:** In Veurne worden 6 mensen zonder papieren gearresteerd die net uit een vrachtwagen klommen die uit Frankrijk kwam. Ze krijgen een bevel het grondgebied binnen de vijf dagen te verlaten.
- **WOENSDAG 05/03:** In het asielkamp van Vottem worden een tiental hongerstakers in het cachot geplaatst en nog tien anderen worden overgeplaatst naar anderen kampen. Het gaat over de hongerstakers die tijdens solidariteitsbijeenkomsten communiceerden met de mensen buiten..
- **MAANDAG 10/03:** In Brussel worden een dertigtal automaten van de MIVB gesaboteerd met isolatieschuim. Op elke automaat wordt een sticker gekleefd waarop staat: ‘De MIVB collaboreert met de controle op ons leven en met de razzia’s. Laten we de deportatiemachine saboteren!’
- **WOENSDAG 12/03:** Een vijftigtal mensen zonder papieren dringen het hoofdkantoor binnen van de PS (Parti Socialiste) in Brussel. Met deze actie willen ze de stilte aanklagen die in de regering heerst omtrent hun situatie.
- **DONDERDAG 13/03:** Een honderdvijftigtal mensen zonder papieren bezetten de Onze-Lieve-Vrouw-Onbevlekt-kerk in Anderlecht. Diezelfde dag bewetten een 60 tal mensen de begijnhofkerk in Brussel.
- **ZONDAG 16/03:** Voor het asielkamp van Steenokkerzeel komen een aantal mensen samen in solidariteit met de hongerstakers. Enkele sans-papiers die binnen zitten hangen een spandoek buiten waarop ‘hongerstaking’ staat geschreven. Binnen beginnen mensen op het plexiglas te slaan en schreeuwen ‘vrijheid’. Wanneer de talrijke uniformen over willen gaan tot een identiteitscontrole van diegenen die voor het kamp staan, protesteren de gevangenen en roepen ze ‘waakhonden, vertrek !!’ naar de flikken. Die avond worden vijf gevangenen geboeid afgevoerd en overgeplaatst naar een ander asielkamp. De hongerstakers laten weten dat ze door gaan met hun actie.
- **WOENSDAG 19/03:** Ongeveer vijfhonderd mensen zonder papieren komen samen aan het Surlet de Chokierplein en trekken vervolgens naar het kabinet van Leterme.
- **ZATERDAG 22/03:** Vijf sans-papiers die opgesloten zitten in het asielkamp van Steenokkerzeel zagen een tralies door met een ijzerzaag en kruipen over de omheining. Eén persoon raakt gewond en wordt later gearresteerd op het station. De andere vier worden niet gevat.
- **ZATERDAG 05/04:** Vier sans-papiers proberen te ontsnappen uit het asielkamp van Steenokkerzeel. Net als de vijf die twee weken voordien ontsnapten, zagen ze een tralies door en trachten ze over het hek te geraken via het dak van een tussengebouw. De ontsnapping wordt echter snel opgemerkt en de vier worden gevat. Ze worden alle vier in isoleercellen gestopt.
- **MAANDAG 07/04:** Tientallen sans-papiers bezetten een gebouw van de ULB in Elsene. Ze eisen de regularisatie van alle mensen zonder papieren en de stopzetting van uitwijzingen.
- **WOENSDAG 09/04:** In Brussel betogen een hondertal sans-papiers. Ze stappen van het Klein Kasteeltje (een ‘open’ asielkamp in Brussel) naar de begijnhofkerk, een kerk in het centrum van Brussel die momenteel bezet wordt door sans-papiers.
- **DONDERDAG 10/04:** Bij een ival in een prostitutiebar in de Aarschotstraat in Schaarbeek worden vier personen gearresteerd. Later blijkt dat ze niet over de juiste papieren beschikken, twee vrouwen worden onmiddellijk gedeporteerd naar Bulgarije, een derde vrouw naar Roemenië en een man naar Marokko.
- **VRIJDAG 11/04:** Een zestigtal sans-papiers betogen voor het secretariaat van de VLD in Brussel.
- **VRIJDAG 11/04:** Een vijftigtal flikken houden een razzia in het schipperskwartier in Antwerpen. In café ‘t Keteltje worden 31 vrouwen gearresteerd en afgevoerd naar het asielkamp van Merksplas. De klanten en pooiers volgen de vrouwen naar het centrum en maken daar ruzie met elkaar over wie het eerste met de vrouwen naar bed mag tijdens het bezoek. De razzia kwam er op vraag van dienst vreemdelingenzaken in Brussel.
- **VRIJDAG 11/04:** In het centrum van Molenbeek vindt een betoging plaats tegen razzia’s, deportaties, gesloten centra en gevangenis.
- **DONDERDAG 17/04:** In een koelwagen in Lokeren worden elf sans-papiers ontdekt. De chauffeur had lawaai gehoord in de laadruimte en had onmiddellijk de flikken gebeld. Vijf volwassenen worden later vrijgelaten met een bevel het grondgebied te verlaten, zes minderjarigen worden niet vrijgelaten.
- **VRIJDAG 18/04:** Tijdens een grootscheepse wegcontrole in Gent worden negen mensen zonder papieren gearresteerd.
- **VRIJDAG 18/04:** In Tien handelszaken in Anderlecht en Sint-Gillis vinden razia’s plaats. Elf sans-papiers worden gearresteerd.
- **ZATERDAG 19/04:** Op het Sint-Albertplein in Luik vertrekt een nationale betoging tegen gesloten centra en voor de stopzetting van deprotaties. Ondanks de massale opkomst (een kleine duizend betogers) lukt het de flikken toch om nog voor het vertrek van de betoging twee mensen te fouilleren en op te pakken. Wanneer de betoging aankomt bij het asielkamp van Vottem verzamelen zich een 300tal personen voor één van de grote ingangspoorten. Na heftig geklop op de

- afsluiting slaagt men erin de metalen bedekking van de poort af te breken. Wanneer het duidelijk wordt dat er enkele flikken in burger komen toegesnel om arrestaties te verrichten wordt er in groep vertrokken. Op diezelfde moment arresteren enkele flikken een sans-papier een beetje verder op. Heel wat betogers merken dit op en protesteren tegen deze arrestatie. Een uur later wordt de arrestant weer vrijgelaten op dezelfde plek.
- **DINSDAG 22/04:** Drie sans-papiers klimmen uit protest tegen de situatie waarin ze gedwongen worden op een kraan nabij het noordstation (en het kantoor van dvz) in Brussel. Een halve dag later slaagt er ook een vierde man in (achter de rug van de flikken) op de kraan te klimmen. Ze schreeuwen van de kraan dat de “Belgische politiek mensen zonder papieren uitbuit”. Drie dagen later haalt de brandweer met begeleiding van de flikken de drie uit de kraan.
 - **DONDERDAG 24/04:** Een bezetster van de begijnhofkerk in Brussel gaat in op een oproepbrief van de politie van Molenbeek en wordt bij aankomst op het politiecommissariaat gearresteerd. Een reactie blijft echter niet uit. De rest van de bezetters van diezelfde kerk vergezeld door enkele vakbondsafgevaardigden, die op die moment in de kerk aanwezig waren voor een vergadering, trekken naar het commissariaat om de onmiddellijke vrijlating van de vrouw te eisen. Ondanks hun telefoontje om hun komst aan te kondigen worden ze ter plekke meteen omsingeld door een vijftigtal rellflikken, gestuurd door burgemeester Philippe Moureaux (PS). Even later is deze laatste ook zelf terplaatse en belooft de vrouw vrij te laten. Na deze belofte gaan de dertigtal sans-papiers terug naar de begijnhofkerk.
 - **DONDERDAG 01/05:** Een man pleegt zelfmoord in de isolatiecel van het asielcentrum van Merksplas (*zie ook artikel op p.12*)

Afgesloten op 01/05/2008

Door de aanslepende regeringsvorming namen ook de betogingen van sans-papiers toe. Betogingen en andere acties die vooral een plaats voor een regularisatie op de politieke agenda eisen. Een regularisatie, het ‘legaliseren’ van ‘illegalen’, beperkt zich a priori in de tijd (wie te laat komt, heeft pech) en in de doelgroep (enkel diegenen die tot modelburger of goede werkkkracht omgevormd kunnen worden, maken kans). Een strijd die van in het begin mensen uitsluit, lijkt ons weinig aantrekkelijk. Om te vermijden dat we gewoon uitkomen bij meer diverse en geperfectioneerde uitsluitingmechanismen, moeten we de strijd aangaan met het louter bestaan van ‘identiteitspapieren’ en de repressieapparaten die er gebruik van maken. Op 11 april vond een bijeenkomst plaats in Molenbeek onder de slogan “Tegen razzia’s en deportaties” (zie ook ‘Berichten...’) en dus een ander perspectief naar voren schuift dan dat van “regularisatie”. We publiceren het pamflet dat voor en tijdens de bijeenkomst werd uitgedeeld:

Tegen de razzia’s en deportatiecentra

Het gebeurde nog onlangs. Je nam nog snel even de metro en daar waren ze bij de uitgang: de sombere uniformen. Iedereen werd gecontroleerd. Sommigen konden geen geldig ticket bovenhalen en moesten hun identiteitskaart afgeven. Maar sommigen konden zelfs geen identiteitskaart tonen. Zij werden afgezonderd, opgepakt en afgevoerd naar een gesloten asielcentrum. Of repatrieringscentrum, of hoe dat ze het ook noemen, in feite zijn het gewoon gevangenis. Mensen worden er opgesloten, beroofd van hun vrijheid. Men probeert er iedereen angst aan te jagen met de dreiging van deportatie. De democratische Staat laat een bloedig spoor achter, zowel aan haar grenzen als in onze buurten.

Het is genoeg! Mensen worden aan een ijl tempo opgejaagd en opgesloten. Waarom? Omdat ze ergens anders geboren zijn, omdat ze proberen overleven met de middelen die ze hebben. Omdat het gemakkelijker is men-

sen uit te buiten en de mond te snoeren als een deel van hen papieren heeft en een ander deel niet. Papieren die het mogelijk maken voor de flikken, de politiciers, de machthebbers om ons te controleren, tegen elkaar op te zetten en te beheersen. Het zijn zij die verantwoordelijk zijn voor de miserie waar we elke dag tegen moeten vechten.

We laten ons niet langer vernederen, opjagen, opsluiten... Begin maart gingen de mensen in het deportatiecentrum van Vottem in hongerstaking, enkele dagen later volgden de gevangenen van 127bis in Steenokkerzeel. En regelmatig ontsnappen personen uit de deportatiecentra, komen gevangenen in opstand. Cachot, bedreigingen, afranselingen, vernederingen worden gebruikt in een poging hen te breken.

Gedaan met de verlamming! Laten we onze woede tegen de razzia’s en tegen de deportatiecentra uiten!

Het relaas van een hete week binnen en buiten de gesloten centra

OPDINSdag 29 APRIL betogen een 200-tal mensen voor het kantoor van dienst vreemdelingenzaken in Brussel. Ze hebben er tenten opgeslagen en denken te kunnen blijven totdat ze minister van migratie- en asielbeleid, Annemie Turtelboom (VLD) te zien krijgen. De organisatie had echter enkel toestemming gevraagd om er in de namiddag te betogen, burgemeester Thielemans (PS) verklaarde dan ook meteen dat na 16u een verdere samenkomst verboden zal zijn. En hij voegde de daad bij het woord, om 15u45 komen zestig rellieken aan die de samenkomst uit elkaar slaan en een groot deel van de aanwezigen arresteren.

LATER OP DE AVOND vindt aan het justitiepaleis een solidariteitsbijeenkomst plaats en wordt de vrijlating geëist van alle arrestanten. De sfeer is er zeer gespannen. Politiewagens worden verhinderd van de parking te rijden, banden worden platgestoken en in zijstraten worden kleine barricades opgeworpen, rond middernacht halen de flikken uit en bespuiten enkele mensen met traangas. Doch, de menigte blijft en bij mondjasmaat worden mensen (met en zonder papieren) vrijgelaten. Getuigen vertellen dat er mensen in de cellen bij elkaar geslagen worden door de flikken. Sommige arrestanten weigeren hun identiteit vrij te geven in solidariteit met de sans-papiers. Nog niet iedereen is vrij en mensen maken zich klaar om de nacht door te brengen voor het justitiepaleis. Buurtbewoners brengen dekens en warme drank. Rond 2u lijken de flikken zich echter voor te bereiden om de samenkomst definitief uit elkaar te slaan. Veel sans-papiers verlaten de menigte uit voorzorg niet opnieuw achter tralies te belanden. Een uurtje later zet de politie het waterkanon in en wordt er gechargeerd op de resterende aanwezigen. De samenkomst valt uit elkaar en de flikken slagen erin dit zo te houden. Tussen 15 en 30 sans-papiers worden uiteindelijk niet vrijgelaten en worden overgebracht naar verschillende Belgische asielkampen. Negen

sans-papiers die in het centrum van Merksplas belanden, beginnen er onmiddellijk een hongerstaking uit protest tegen hun opsluiting.

DE VOLGENDE DAG komen een honderdtal mensen samen voor de kruidtuin. Daar vindt het jaarlijkse ‘feest van de vooruitgang’ plaats van de PS. Er wordt geschreeuwd voor de onmiddellijke vrijlating van de sans-papiers die de nacht voordien zijn afgevoerd naar gesloten centra. De ordediensten laten echter niets aan het toeval over en beschermen het feest van de politiciers met man en macht.

OP DONDERDAG 1 MEI pleegt een man zelfmoord in het asielkamp van Merksplas. Hij zat er in een isolatiecel, men zou hem de daaropvolgende maandag voor de 3e keer proberen te deporteren. De medebewoners geven uiting aan hun woede en er vindt een opstand plaats. Matrassen worden in brand gestoken, een deel van de dagzaal wordt vernield en de toegang wordt geblokkeerd voor dokters en flikken.

OP ZATERDAG 3 MEI vinden solidariteitsbijeenkomsten plaats aan de centra van Vottem en Merksplas. In Vottem wordt verteld aan de mensen binnen over wat er twee dagen voordien is gebeurd in Merksplas en over de negen mensen die er in hongerstaking zijn. In Merksplas komen een zestigtal mensen samen. Er worden slogans geroepen tegen asielcentra en gevangnissen en mensen buiten trachten naar binnen toe te communiceren dat ze solidair zijn met de hongerstaking en de opstand die er plaatsvond.

BIJ HET TER PERSE GAAN zijn er verschillende betogingen gepland in Brussel. Maandag komen mensen samen aan het kantoor van dienst vreemdelingenzaken en later aan het gemeentehuis. Woensdag is er een samenkomst gepland aan het Schumanplein.

(Zondag 4 mei)

Oproep tot actiedagen tegen grenzen, staten etc.

Internationale oproep voor acties op 31 MEI en 1 JUNI tegen de grenzen, de staten, de gesloten centra, de gevangnissen en hun waakhonden.

Op een wereld waarin alles wordt gecontroleerd, vormt het vrij verkeer van personen geen uitzondering. Aan de talrijke wetten die ons onderwerpen, hebben de staten het migratiebeleid“ toegevoegd. Dat laat hun onder andere toe te weten wie zich waar bevindt en wanneer, maar ook om voor ons te beslissen waar we (al dan niet) kunnen gaan of staan. Voorts dienen deze wetten de politieke en economische belangen en scheppen ze de identiteit van “buitenlander”.

Het apparaat “Europa” wordt toegevoegd aan het wapenarsenaal van de Staten om hun repressieve campagnes te rechtvaardigen terwijl ze hun handen in onschuld wassen (“het zijn wij niet , het is Europa! “).

Het is in dit “Europa” dat sinds dertig jaar het migratiebeleid naar “de zero-immigratie” neigt. Maar feitelijk werd de migratie natuurlijk nooit volledig gestopt: zij heeft altijd bestaan en zal altijd bestaan. Ten eerste omdat de macht (nog niet) alles controleert, maar ook omdat het kapitalisme baat heeft bij de illegale immigratie. De uitvinding van de categorie “zonder papieren” is geen ongelukkig gevolg van deze beleidsmaatregelen, maar wel degelijk het gevolg van een politieke wil. Geconfronteerd met deze werkelijkheid gaan de leiders vandaag trouwens eensgezind over tot een “meer realistisch” beleid; dat van de economische immigratie.

Op 20 mei zal een nieuwe richtlijn gestemd worden in het Europese Parlement, teneinde het migratiebeleid van de Europese landen te harmoniseren. De meest opmerkelijke nieuwe maatregelen zijn onder andere : de maximale verblijfsduur in een gesloten centrum die verlengd wordt tot 18 maanden; de verbanning van vijf jaar buiten de landen van het Schengen-akkoord voor alle uitgewezenen...

Deze nieuwe richtlijn verbaast ons niet. Zij is niet het gevolg van een mankement of een afwijking van de democratie, maar een integraal deel van haar werking. Een systeem (al dan niet representatief) dat op grenzen is gebaseerd, bestaat niet zonder kampen (gevangnissen, gesloten centra,...), noch zonder gerechtelijk apparaat.

Hoewel deze nieuwe aanval, deze nieuwe sprong naar totale controle, ons nauwelijks verrast, hebben wij besloten de slagen niet meer in stilte te aanvaarden . Wij? Dat is het groeiend aantal mensen dat zich bewust is van het democratische bedrog. Dat zijn die mensen die persoonlijk de onteigening van hun levens door het systeem voelen. Tegenover dit gevoel van onteigening, kan men het hoofd laten hangen of zich zo goed en zo kwaad als het kan individueel uit de slag trekken. Maar men kan eveneens besluiten om te strijden voor de herovering van onze levens en te streven naar autonomie en vrijheid. En dat veronderstelt dat we een systeem ten val brengen, want hoe kunnen we vrij zijn zolang er een gerechtelijk apparaat bestaat?

Bijgevolg kan deze strijd geen deelstrijd blijven.

ALS WIJ BESTAAN VAN PAPIEREN AANVALLEN, is het omdat zij de controle van de staat op onze levens toelaten. Het is omdat zij ons een nationaliteit toewijzen en toelaten dat een instantie ons controleert. Het is omdat zij onze levens op aarde tot een stuk papier herleiden.

ALS WIJ DE GRENZEN AANPAKKEN, is het omdat ze historische constructies zijn die volgens de (economische) belangen van enkele leiders worden geschetst. Deze grenzen zijn noch natuurlijk, noch vanzelfsprekend . Zij dienen om te controleren, af te bakenen, te verdelen,...

ALS WIJ DE GESLOTEN CENTRA, de GEVANGENISSEN en de LOGICA VAN DE OPSLUITING AANVALLEN, is het omdat zij onze zusters, onze vrienden, onze kinderen, onze buurvrouwen aan ons ontrukken, terwijl wij aanvoelen dat zij daar niet thuishoren. Het is omdat de staat voor ons besluit hoe we onze conflicten moeten oplossen. Omdat deze instellingen ons van onze vrijheid beroven. Omdat, tenslotte, het sterfputten zijn voor al degenen die de spelregels niet volgen - spelregels die ons niet passen en die wij niet hebben gekozen.

Deze internationale oproep wil geen meer menselijke beleidsmaatregelen, maar de vernietiging van elke vorm van beleid over onze levens. Wij hebben niets om te eisen. Wij verlangen slechts naar de **VRIJHEID**. En ieder weet dat de vrijheid niet gevraagd wordt, maar genomen

Dat ieder die zich aangesproken voelt door deze oproep al het mogelijke doet om te tonen dat de overgave geen optie is tegenover de regimes die ons onderdrukken. **VRIJHEID!**

Strijd en repressie in Frankrijk

Zoals steeds wanneer je een situatie wil samenvatten, kan je of je tevreden stellen met alleen maar de vooruitgang van de overheersing en de oceaan van berusting te zien, of je aandacht vestigen op de andere kant van de weegschaal (zonder de twee eerste vaststellingen uit het oog te verliezen): de strijden en de anonieme off ensieven tegen de overheersing.

Denk bijvoorbeeld maar aan de rellen van november 2005 die begonnen zijn in de buitenwijken van Parijs om zich daarna een maandlang uit te breiden over het hele land. Denk eveneens aan de beweging in de lente van 2006 die begonnen is vanuit het studentenprotest tegen een hervorming (de CPE) en uitmond is op drie maanden van veel uitgebreidere blokkades, rellen, betogingen en confrontaties. Daarnaast waren er ook talrijke episodes van sociale oorlog, die minder spectaculair en meer lokaal waren.

MEI 2007

AAN IEDER ZIJN VERKOZENE

Om te komen tot de meest recente situatie: de electorale campagne die eindigde met de verkiezing van Sarkozy in mei 2007 vond plaats in een klimaat van aanvallen tegen zo'n vijftigtal verkiezingskantoren van politieke partijen van alle kleuren, wat geleid heeft tot de opsluiting van enkele kameraden. Twee kameraden uit Lyon (Audrey en Césari) werden beschuldigd van een brandstichting tegen het kantoor van de UMP (de rechtse partij die nu aan de macht is) in Villeurbanne op 11 mei. Op 6 september werden ze in beroep veroordeeld tot 18 maanden gevangenis waarvan 9 zonder voorwaardelijke vrijlating en 18000 euro schadevergoeding. Twee kameraden uit Avignon (Grégory en Damien) werden beschuldigd van brandstichting tegen een kantoor van de socialistische partij op 31 maart. Vier kameraden uit Montpellier werden beschuldigd van pogingen tot brandstichting tegen "bourgeoiswagens" voor een kantoor van de socialistische partij op 22 april. Twee kameraden uit Parijs (een andere Grégory en Charles) werden beschuldigd van transport van explosief materiaal en brandversnellers op 22 april. Ze werden veroordeeld tot 8 maanden met voorwaardelijke vrijlating en 13 maanden zonder voorwaardelijk. Nog twee kameraden uit Parijs (een andere Damien en Michel) werden beschuldigd van de poging tot brandstichting tegen een auto op 11 mei, op de Champs Élysées voor een groot restaurant. En tenslotte werden twee kameraden uit Millau (Guilhem en Rémi) beschuldigd van één van de sabotages tegen televisie- en GSM-masten op 22 april, waardoor 10 000 burgers geen nieuws konden ontvangen over de presidentsverkiezing. De vier die reeds veroordeeld werden zijn momenteel terug buiten na het uitzitten van hun straf. Tien andere kameraden staan onder juridische controle in afwachting van een veroordeling in 2008 voor deze specifieke feiten.

NOVEMBER 2007 SNCF-BANLIEUE

Uit alle episodes van de diffuse sociale oorlog die het begin van het mandaat van Sarkozy getekend hebben, kunnen we er twee uithalen.

Tijdens de eerste drie weken van november 2007 vonden er stakingen plaats bij de SNCF (Franse spoorwegmaatschappij) en de RATP (openbaar vervoer in Parijs) tegen de hervorming van de pensioenen. Het spoor- en stedelijk vervoer werd grotendeels geblokkeerd. Naast de klassieke actieformen zoals bezettingen van de depots, betogingen en stakingspiketten, kwam er een andere traditie aan het licht: sabotage. De sabotagedaden waren van verschillende aard en werden in het hele land doorgezet, zoals stenen in het oliesysteem, brandstichting tegen elektrische systemen en kabels, vernielde stations, diefstal van de sleutels van locomotieven, beschadiging van lezers van toegangskaarten, olie op de sporen, beschadiging van de signalisatie,... De SNCF diende meer dan vijftig klachten in en verkreeg reeds meerdere veroordelingen: 4 maanden met opschorting voor een spoorwegarbeider uit Thionville die op 22 november 2007 met stoelen de ruiten van een smeerpst vernielde; 1 maand met uitsluiting op 7 maart 2008 voor twee werknemers van de RATP beschuldigd van het onderbreken van de electriciteit van metrolijn 6. Naar twee anderen werd een onderzoek ingesteld op 22 november 2007 in Blainville, ervan beschuldigd de lucht geleegd te hebben uit het remsysteem van een goederentrein die vertrekkensklaar stond. Sinds 27 december 2007 werd een onderzoek ingesteld naar een treinconducteur voor de sabotage van de hoofdingang van het rangeerstation van Sibelin. Tenslotte melden we dat de anonieme sabotages zijn doorgegaan na het officiële einde van het conflict: op 24 december veroorzaakte drie brandstichtingen op kabels en elektrische transformatoren belangrijke schade op de TGV-lijnen Parijs-Lille, Parijs-Marseille en ook in de regio van Dijon. Op 23 januari 2008 verstoorden drie nieuwe brandstichtingen van kabels het verkeer tussen Parijs-Marseille, Lyon-Marseille en Parijs-Rennes.

Van 25 tot 27 november 2007 volgden drie dagen van rellen zich op in Villiers-le-Bel (een buitenwijk ten noorden van Parijs) na de dood van twee jongeren in een ongeluk met een politiepatrouille. Tijdens deze rellen werden verschillende gebouwen in brand gestoken (politiecommissa-

riaten, school, bibliotheek) en 119 (van de 130) politieagenten raakten gewond door vuurwapens. Daarop verspreidden de autoriteiten een brede oproep tot verklaring en beloofden een premie tot 10 000 euro, alvorens een grote huiszoeking te doen in de omgeving op 18 februari 2008 (meer dan duizend politieagenten en met alle technologische middelen), op zoek naar 37 personen. Van de 33 gearresteerden werden er tegen 19 een onderzoek ingesteld, 13 werden opgesloten: 5 voor "vrijwillige poging tot doodslag op agent van de publieke orde" in verband met schieten, 3 voor "poging tot moord" in verband met het in elkaar slagen van een politiecommissaris, 3 voor het gooien van stenen op de CRS (oproerpolitie) en 2 voor brandstichting van een bibliotheek en een school. De autoriteiten baseren zich enkel op verklaring en anonieme getuigen (waarvan de identiteit volledig geheim is, mogelijk gemaakt door een nieuwe wet, dus zonder mogelijke confrontatie).

JANUARI 2008 NIEUWE ARRESTATIES

Verscheidene mensen werden gearresteerd en opgesloten, in drie verschillende onderzoeken, met zware beschuldigingen.

RENNES-TOULOUSE — Drie mensen worden gearresteerd op 25 november 2007 in Toulouse, twee dagen na een kleine ontploffing in een veld in Ginestous, op aangeven van een buur die beweert hun nummerplaat opgemerkt te hebben. De twee werden opgesloten in het kader van een anti-terrorisme onderzoek. Op 23 januari 2008 werden ze eveneens beschuldigd de auteurs te zijn van de poging tot aanslag die plaatsvond op 8 november 2007 in Rennes tegen het gebouw van de regionale douane-directie, met een gestolen auto die in brand werd gestoken met drie gasflessen in. Ze worden opgesloten voor diefstallen en "bezit van explosieven".

FONTENAY-SOUS-BOIS (PARIJSE BUITENWIJK) — Twee mensen worden gearresteerd op 19 januari 2008 door een politiepatrouille wanneer ze terugkeren naar hun auto. Een derde die hen vervoegt, wordt eveneens gearresteerd. Ze worden beschuldigd van "bezit van 2,5 kilo's kaliumchloraat en vervormde nagels", ze worden 48 uren vastgehouden in een politiecel en vervolgens verhoord voor "vereniging van misdadigers", "bezit en vervoer van een brandbaar product of explosief" en "weigering van afnemen van digitale vingerafdrukken, DNA en foto's". Het onderzoek werd in het be-

gin niet overhandigd aan het parket voor anti-terrorisme en de eerste twee worden opgesloten in Fresnes en Villepinte, de derde wordt onder juridische controle gehouden. Een anonieme tekst die kort daarop verspreid werd preciseert dat het in beslag genomen materiaal een artisanale rookbom en kraaienpoten is zoals vaak werd gebruikt in die maand in solidariteit met de strijd van mensen zonder papieren in gesloten centra zoals Vincennes. Eind maart gaf de rechter de zaak echter toch uit handen om ze als "terrorisme" te behandelen.

VIERZON (CHER) — Twee mensen uit Parijs worden op 23 januari 2008 gearresteerd tijdens een politiecontrole door de douane aan een tolstation op de autostrade. Ze worden beschuldigd van "bezit van twee kilo kaliumchloraat" en "documentatie over het vervaardigen van bommen". Ze worden 96 uren vastgehouden in een politiecel en daarna opgesloten in de gevangenis van Fleury-Mérogis. Het onderzoek wordt overhandigd aan het parket voor anti-terrorisme. De beschuldiging is "bezit en vervoer van een brandbaar en explosief product" en "vereniging van misdadigers met terroristisch doel". Daarenboven wordt één van de twee ervan beschuldigd de auteur te zijn van de poging tot brandaanslag van 2 mei 2007 tegen een taksiwagen geparkeerd voor het politiecommissariaat van het 18e arrondissement van Parijs. Het politiebewijs zouden sporen DNA zijn komende van een haar dat op het niet-ontplofte mechanisme werd gevonden. Begin maart 2008 wordt één van de gearresteerden in elkaar geslagen in de gevangenis door andere gevangenen die de geruchten van cipers volgden die hem voorstelden als een fascist. Daarop werd hij gehospitaliseerd overgeplaatst naar een ander gebouw. In de nasleep van deze drie verschillende gebeurtenissen, en voor de eerste keer sinds zeer lange tijd in Frankrijk werden we getuige van een mediatieke ontkenning tegen de "anarcho-autonomen" die gelinkt werden met onder andere "Al Qaïda en ETA" als één van de drie "terroristische" gevaren die het land bedreigen. Dit alles door verschillende interviews met de Minister van Binnenlandse Zaken, artikels van journalisten en universiteiten. In afwachting van meer informatie over de betrokkenen kunnen we enkel toevoegen dat het zeker niet de kunstmatige uitvinding van een onbestaand "anarcho-autonoom milieu" of het spook van het "terrorisme" dat weegt op alle strijden zullen zijn die wat dan ook zullen tegenhouden.

Solidariteit!

LEES VERDER OP P.14

Je vindt meer informatie terug over enkele arrestaties in Frankrijk op de site <http://cettesemaine.Free.fr> (in het Frans, voornamelijk artikels uit de pers)
Onderstaande tekst werd verspreid door Kalimero, een solidariteitskas in Parijs.

SOLIDARITEIT

Er zijn zovele redenen om te revolteren tegen deze wereld. Het is dan ook niet verbazend dat bepaalde mensen dat ook doen en handelen. Geholpen door de journalisten en de beschermers van de bestaande orde (in de eerste plaats de vakbonden en de partijen), antwoordt de Staat in het algemeen door een deel van de ge-revolteerden met de vinger na te wijzen en op te sluiten in categorieën die voor de gelegenheid gecreëerd werden: relschoppers worden herleid tot ‘racaille’, je plan trekken wordt ‘georganiseerde misdaad’ en een baas tegenhouden kan beschouwd worden als een ‘gijzeling’... Elke sociaal en politiek causaal verband wordt uit de weg geschoven, er blijven alleen nog slechte wezens of razende gekken over, waarmee niemand zich zou kunnen identificeren.

Spoken waren door de wereld

Deze verschillende aanduidingen van ‘interne vijanden’ dienen om te scheiden, om diegenen die zich verzetten tegen de goede gang van zaken van het systeem en die de zware laag van democratische pacificatie doorboren, te isoleren. Het gaat erom een consensus tegen hen te scheppen om ze makkelijker te kunnen onderdrukken. Angst aanjagen is voor de Staat al sinds lang een manier om de maatschappij bijeen te houden. Het laat haar toe zich te versterken door zich voor te stellen als beschermer... desnoods met terreur. In november 2005 verspreidt de revolve zich en het is de staat van beleg terwijl de GIGN (speciale interventie-eenheid) en de RAID (anti-terroristische eenheid) alsmear vaker gestuurd worden om de weerspanningen de kop in te drukken.

Bij tijd en stond halen ze opnieuw de figuur van de ‘terrorist’ boven, ‘monsters’ met onbegrijpbare daden en volledig ‘vreemd’ aan de gewone stervelingen. De notie ‘terrorisme’ waarover de Staat beschikt is breed genoeg opdat ze die naar believen kan toepassen voor bepaalde situaties. Zo kunnen twee volledig gelijkaardige feiten al dan niet gekwalificeerd worden als ‘terrorisme’. En dat heeft uiteraard gevolgen voor de behandeling door politie en rechtbank: verlenging van de administratieve aanhouding tot 6 dagen, grotere moeilijkheden om een advocaat te zien wat dan weer de voorbereiding van de verdediging bemoeilijkt...

Smeerlappen of paranoiden?

Vandaag bewegen velen hemel en aarde om zich te onderscheiden van verdachten, beschuldigen of veroordeelden. Of dat nu is door te verkondigen niets gemeen te hebben met diegenen die de slagen van het gerecht te verwerken krijgen, door de theorieën over manipulatie te herkauwen of door de categorieën van de macht te hernemen (criminelen, terroristen, psychopaten): ze spelen exact het spelletje dat de Staat van hen verwacht. Misschien denken ze zo meer verantwoordelijk en meer legitiem te lijken en - wie weet - worden ze wel door de Staat gekozen om de gesprekspartners te worden.

Het hernemen van de politiecategorieën (de ‘gewone betogers’ en de ‘slechte relschoppers’, de ‘verantwoordelijke’ stakers en diegenen die zelfs hun werkinstrument niet meer respecteren enzovoort) komt neer op zeggen dat je alleen maar mag handelen volgens de spelregels die opgelegd worden door onze tegenstander.

Wanneer de goeddenkende zielen zeggen: “revolte, uiteraard, maar niet op die manier en niet nu” duwen ze de revolve nog verder weg of ver-

leggen ze haar naar een hypothetische toekomst. En ze blijven reële en concrete daden van rebellie voorstellen als ‘buitenaards’. Stellen dat het ondenkbaar is dat mensen zich rechtstreeks verzetten tegen de bestaande orde, is half en half zeggen dat sociale revolve niet mogelijk is. Proberen de gerevolteerden een gezicht, een identiteit, een structuur op te plakken, is het werk van de flikken doen. Aanstokers uitvinden, beweren dat er een duistere financiering bestaat of dat alles georchestreerd wordt, is ontkennen dat gerevolteerden vaak alleen maar nood hebben aan basismiddelen en vastberadenheid.

Als je je eigen strijdmiddelen ontwikkelt en gebruikt, plaatst je jezelf dan sowieso buiten het terrein van de sociale strijden? Dat is het discours van de Staat en haar directe bemiddelaars want ze verdedigen hun belangen... Toch is het vreemd te moeten vaststellen tot welk punt het merendeel van de mensen die deelnemen aan strijdbewegingen dit discours geïntegreerd hebben.

Ieder zou in het achterhoofd moeten houden dat hoe meer de Staat, haar justitie en haar politie het terrein van wat toegelaten is inperken, hoe meer het terrein van de illegaliteit zich uitbreidt tot op het punt dat ze zich vermengt met het geheel van onze daden en gestes. Zich niet tevreden stellen met de criteria die door de Staat en haar handlangers gedictieerd worden, is niet teken geven van een ‘uitzonderlijke’ overtredingsdrang, het is eenvoudigweg jezelf de mogelijkheid geven dagelijks te ageren.

Tegen alle gevangenen

Vandaag is de gevangenis in het algemeen een wapen dat even gewoontjes gebruikt wordt tegen de sociale conflictualiteit als de matrakslagen of het traangas.

De gevangenis is niet alleen een plaats waar men de afwijkenden opsluit om hen methodisch uit te roeien, het is ook een idee die gebrouwen zit in het hele sociale lichaam. Een dreiging die ervoor moet zorgen dat iedereen zich rustig houdt. Het is de eindhalte van de isolatie- en scheidingstechnieken. Alsmear meer mensen komen terecht achter de muren en de celdeuren die goed gesloten worden door concentrische cirkels cipiers, rechters, flikken, journalisten, verantwoordelijke syndicalisten.

Het individu ontrukken aan zijn relaties, elk lichaam scheiden door op te sluiten en ook een deel van de proletariërs die opgesloten worden, isoleren van de anderen die buiten gebleven zijn; daarin ligt de techniek en de werking van het gevangenisstelsel. En als de solidariteit het meest effectieve wapen is tegen de repressie – en de gevangenis in het bijzonder – is dat omdat ze juist het tegenovergestelde is van deze scheidingen.

Solidariteit!

-- Kalimero Parijs

Kalimero is een collectief en een solidariteitskassa. Het heeft als doel geld te verzamelen voor de gevangenen en om elkaar te ontmoeten om te discussiëren over verschillende situaties. Eén keer per maand is er een vergadering en een auberge espagnole. [...] Om geld op te sturen of voor meer info, schrijf een mail naar kalimeroparis@gmail.com of kijk op indymedia.paris.

Overgenomen uit UITBRAAK nr. 12

Brief van Ivan en Bruno

Vanuit de gevangenen van Fresnes en Villepinte

Groet aan alle vrienden, aan allen die niet berusten in de situatie waarin we leven: politiebezetting van de straten en steden, razzia’s, uitwijzingen, arrestaties, dagelijkse moeilijkheden, onteigening van onze levens.

Deze situatie stuurt erop aan een groeiend deel van onze levens over te laten aan bazen van alle slag, aan diegenen die over onze levensloop beslissen, aan diegenen die aan de macht zijn. Als we kant kiezen voor de revolve, dan is dat om al deze redenen, om de macht over onze levens te heroveren, voor de vrijheid om te leven.

We werden gearresteerd op 19 januari. Wij tweeën zitten in de gevangenis, de derde staat onder juridisch toezicht (hij kwam voorbij en had de pech ons te kennen). We hadden een rookbom bij die we hadden gemaakt door salpeter, suiker en bloem te mengen. Als je deze mengeling aansteekt, ontstaat er veel rook. We wilden die gebruiken aan het einde van de betoging die zou eindigen aan het gesloten asielcentrum van Vincennes. Ons idee: ons zichtbaar maken voor de opgesloten sans-papiers in de wetenschap dat de politie ons zeker zou proberen verhinderen dicht bij het centrum te komen. We hadden ook bommetjes bij om lawaai te maken en kraaietpoten (omgewrongen spijkers) die op de weg kunnen achtergelaten worden om te verhinderen dat voertuigen voorbijrijden.

Voor politie en justitie is het voorwendsel helemaal daar: we hadden de onderdelen bij om een spijkerbom te maken. We worden van de volgende zaken beschuldigd:

- Transport en bezit van brandbare substanties of producten of explosief die een brandbom of explosief maken, ter voorbereiding van een vernieling, beschadiging of schade tegen personen, in groep.
- Criminele organisatie met als doel het plegen van een misdaad van vrijwillige vernieling door brandstichting, door een explosieve substantie of door eender welke andere manier die een gevaar vormt voor personen, gepleegd in georganiseerde bende.
- Weigering van het geven van digitale vingerafdrukken of foto’s tijdens het onderzoeken van de identiteit
- Weigering zich te onderwerpen aan een biologisch staal dat bedoeld is om de genetische afdruk van een persoon die verdacht wordt van een misdaad of delict te identificeren.

Dat geeft je een rilling over je rug. Tot zover de feiten, wij proberen enkele bedenkingen te delen.

Het is uiteraard niet omwille van wat we bijhadden of wat we wilden doen dat ze ons op deze manier behandeld hebben. De Staat criminaliseert de revolve en probeert elke ‘niet-toegelaten’ dissidentie te verstikken. Het zijn onze ideeën en onze manier van strijden die aangepakt worden – die buiten de partijen, vakbonden en andere organisaties staan. Tegenover deze woede die de Staat noch kan beheeren noch kan recupereren, isoleert ze en wijst ze een inwendige vijand aan. De dossiers van de politie en de staatsveiligheid leiden tot ‘profieltypes’. De figuur die in ons geval gebruikt wordt is die van “anarcho-autonoom”. De macht stelt deze figuur gelijk aan een terrorist, waarmee ze een bedreiging construeren om een consensus bij de bevolking te bekomen, haar controle te verscherpen en haar repressie te verantwoorden.

Daarom zitten wij momenteel in de gevangenis. Het is de oplossing die de Staat gekozen heeft voor het beheer van de illegalismen, van de ‘risicovolle bevolkingsgroepen’. Vandaag moet er meer opgesloten worden voor langere tijd. De steeds effectievere controles en de straffen die angst moeten aanjagen, verzekeren aan de machthebbers of diegenen die ervan profiteren, een samenleving waar elk individu op zijn plaats blijft, weet dat hij binnen de voor hem uitgestippelde lijnen moet blijven die hem omlijnen en vastzetten en dat hij er anders de prijs voor betaalt. We strijden aan de zijde van mensen zonder papieren omdat we weten dat het dezelfde politie is die controleert, dezelfde baas die uitbuit, dezelfde muren die opsluiten. Door naar de betoging te gaan, wilden we luidop “Vrijheid” roepen met de gevangenen, tonen dat we met velen waren die de revolve begrepen die ze maandenlang uiteten. Een rookbom aansteken, proberen zo dicht mogelijk bij de hekken van de gevangenis te gaan, “sluiting van gesloten centra” roepen, met de vastberadenheid om vrij te willen leven. Deze strijd, waarin we ons kunnen herkennen, is een terrein van op te bouwen medeplichtigheden, een mogelijke plaats om onze eigen revolve te uiten.

We zien onszelf niet als “slachtoffers van de repressie”. Er is geen rechtvaardige repressie, geen rechtvaardige opsluiting. Er is wel de repressie en haar beheersfunctie, haar rol bij het behoud van de orde der zaken: de macht van de bezitters ten opzichte van de onteigenden. Wanneer iedereen in de lijn loopt is het gemakkelijker om diegenen te raken die uit de rangen stappen.

We hopen dat we met velen zijn die hun leven volledig willen bezitten, die deze woede in het hart hebben om solidariteitsbanden op te bouwen en te weven, solidariteitsbanden die revoltes zullen worden.

-- Bruno en Ivan, april 2008

RIOT MANIFESTO

RIOT GRRRL = ondergronds creatief, actief do-it-yourself (DIY) feminisme, ontstaan +/- 15 j geleden, verspreid o.a. via zines, in losse absoluut staats-

DIY = onaf-zelfvoorzienend, dingen doen wil (zonder te trekken regels en samenwerken, afkomstig uit

FEMINISME = gendervrijheid, antidiscriminatie, van "vrouwe-bij "niet-sisterhood

ZINE = zelfgemaakt vaak kritisch DIY magazine

collectieven gevaarlijk!

hankelijk, zelf hoe jij dat je iets aan van andermens (normen) of creatief zijn. punkscene

antiseksisme, gelijkheid, waarden, lijkheid" (ook vrouwen") actie

NN 65

RIOT GRRRL/BOI/QUEER collectief Hasselt

In maart 2004 is er ook in Hasselt een Riot Grrrl collectief opgericht. We houden ons bezig met actievoeren (op veel manieren), zines schrijven en lezen, workshops geven, DIY kunst maken en tentoonstellen, picknicks houden, filmvoorstellingen organiseren, flyers verspreiden, optredens regelen, ecologisch maandverband maken, filosoferen, muziek spelen, ... en we willen nog veel meer doen! (meer actie, meer zines, meer muziek, meer DIY kunst & crafts, zelfverdediging, piratenradio, riot grrrl evenementen/bijeenkomsten, discussies, netwerken, etc)

CONTACTGEGEVENS

Vragen? Opmerkingen? Wil je meedoen? Of op de hoogte gehouden worden?

<http://www.geocities.com/rgcollectief>

<http://www.genderriot.cjb.net>

<http://www.myspace.com/ladyfesteurope>

Word actief! Schrijf zelf een manifesto! Do it yourself!

OMDAT we dagelijks de gevolgen zien van seksisme, racisme, homofobie, transfobie, klassenongelijkheid, leeftijdsdiscriminatie, speciësisme, etc in "onze" maatschappij en daarom ook tegen al deze vormen van onderdrukking, discriminatie en machtsverhoudingen moeten vechten.

OMDAT de punkscene en andere alternatieve/linkse/progressieve bewegingen nog helemaal niet vrij zijn van seksistische vooroordelen en machogedrag en we onszelf niet mogen overslaan als we de wereld willen verbeteren.

OMDAT we proberen mensen niet in te delen in "vrouwen" en "mannen", maar streven naar radicale gelijkheid, vrijheid van genderidentiteit en -expressie.

OMDAT deze maatschappij ons dingen aanleert die we verafschuwen: competitie, conformisme, passieffheid, jaloezie, consumerisme, hiërarchie, egoïsme...

OMDAT we niet willen dat nog meer van onze vriend(inn)en ten onder gaan door te proberen aan onbeantwoordbare, oninteressante schoonheidsidealen, maatschappelijke verwachtingen en genderrolpatronen te voldoen.

OMDAT we door de meest duistere straatjes willen wandelen, alleen of met vriend(inn)en, zonder ons zorgen te maken "over wat er zou kunnen gebeuren". We heroveren de straten en verdedigen onszelf (want superman zal ons niet "redden"). Sidder en beef! Hier komen de riot grrrls!

OMDAT verzet/actie veel vormen kan aannemen: seksistische reclame "aanpassen", voor jezelf opkomen, bewustmaking, boycotten, kritisch zijn, directe actie, massaal protest, praten over seksueel geweld, zelf dingen maken en consumeren...

OMDAT we kritisch zijn tegenover de mainstream media en daarom zelf media maken (zines, piratenradio, krantjes, DIY films, websites) en zorgen voor de verspreiding van onze gedachten, ervaringen en ideeën (door distros, songteksten, flyers, internet) OMDAT Riot Grrrl voor iedereen is en probeert niemand uit te sluiten. Unite & start a grrrl riot! OMDAT...

Alles moet weg? ... Ja, alles!

Kortelings zag een nieuw franstalig blad het daglicht. De Nar verwelkomt de pasgeborene met een kameraadschappelijke glimlach en voegt het woord bij de daad. We nemen een uittreksel over uit het edito van het eerste nummer van Tout doit partir.

(...) WIJ HEBBEN dit blad uit de grond grond gestampt om deze revolte te verspreiden en doen dit door enkele daden samen te brengen uit de huidige sociale oorlog. Niet uit zucht naar spektakel of uit pornografische opwinding voor rellen (dat zou ons eerder weer op een afstand plaatsen tegenover deze feiten en ons de voldoening kunnen geven dat anderen reeds voor in onze plaats ageren), maar eerder om het bestaan van deze daden zichtbaar te maken. Om praktijken en ideeën, die dicht bij de onze staan, te verspreiden. Om een wanorde mee te delen, daar waar niets meer leek te gebeuren. Om aan te tonen dat zulke daden, hier-en-nu mogelijk zijn, zonder te wachten op de volksopstand of de 'grote avond'.

DEZE DADEN zijn niet het monopolie van militanten of andere revolutionaire activisten. De dagdagelijkse ontevredenheid tegenover een kloteleven leeft sterk verspreid in de samenleving. De militanten zijn geen verlichte elites, die als enigen in staat zijn om het onderdrukkende landschap dat ons omgeeft waar te nemen. Bijgevolg is het niet verwonderlijk dat veel mensen beslissen om te revolteren, zonder de nood te voelen hun woede in theorieën te gieten, maar gewoon uit noodzaak, uit onaangepastheid. Wij voelen een soort solidariteit tegenover elke daad die de gevestigde orde aanvalt, tegenover elke persoon die zijn ketenen wil verbreken.

DEZE SOLIDARITEIT IN DADEN neemt niet weg dat we onze eigen ideeën hebben. De definitieve afrekening met de oude wereld ligt in een oproep tot zelforganisatie, die pas werkelijk mogelijk zal zijn met de vernietiging van alle vormen van hiërarchie, van macht (over) en van overheersing. In een onophoudelijke strijd voor vrijheid; niet de vrijheid die verkocht wordt door het neo-liberalisme, maar de vrijheid om over onze eigen levens te kunnen beschikken.

VOOR DE UITVERKOOP
VAN ALLES WAT ONS VERNIETIGT!

l'Insoumise Bibliotheek-infokiosk

Tot de talrijke verwezenlijkingen van het kapitalisme de laatste 30 à 40 jaar, behoort ook het monddood maken van radicale en weerspannige ideeën die een directe confrontatie met het systeem niet schuwen en daadwerkelijk uitzicht boden op sociale verandering. De officiële geschiedschrijving levert ons enkel cynische lessen en ontgoochelingen over uit de strijd van vorige generaties, de verhalen van infiltraties, nederlagen en ontsporingen... van een revolutionaire vlag waarin alles mogelijk leek maar uiteindelijk toch plat op de buik moest.

Om zich te laten gelden moest het kapitalisme verder gaan dan enkel haar vijanden op het terrein te verslaan. Ze moest deze strijd ook afdoen als een "utopie", "onwerkbaar", "ondenkbaar". Door zichzelf als enig realistisch alternatief aan te prijzen wordt de mogelijkheid van een heropleving van die ideeën al bij voorbaat uitgesloten.

En toch, deze ideeën en deze strijd bestonden wel degelijk, en ze bestaan nog steeds. Het heersende apolitisme heeft de vlam van de revolte tegen de overheersing van het systeem van uitbuiting niet volledig kunnen doven. Misschien dat ze minder verbreid zijn dan voorheen, maar ze zijn daarom niet minder vastberaden.

Vandaag de basis leggen voor een sociale omwenteling, betekent ook dat we opnieuw revolutionaire perspectieven moeten construeren, in daad en woord! Door een bibliotheek-infokiosk te openen, maken we plaats voor het opnieuw bevestigen, verdedigen en verspreiden van deze ideeën; ze zo uit de schaduw van de "zachte utopie" te halen en terug in het veld van het realiseerbare te planten.

lokaal ACRATA

anarchistische bibliotheek

Onlangs opende een anarchistisch lokaal in Brussel haar deuren. Een ruimte voor ontmoetingen en discussies; een instrument dat dient om onze kennis aan te scherpen en stevige grond te vinden om de confrontatie met de overheersing aan te gaan.

Opening op 17 mei 2008
* vanaf 14u

voorstelling van het project, opening van de bibliotheek en de distro
* om 20u

'La raison du plus faible'
Speelfilm over werkloze arbeiders in het Luikse die besluiten de legaliteit te overschrijden om te nemen wat hen toekomt...

Openingsuren
elke donderdag van 17u tot 21u
elke zaterdag van 14u tot 18u

Groot Eiland-straat 32
1000 Brussel (vlakbij de Beurs)
acrata@post.com

IN DE BIBLIOTHEEK van het lokaal vind je boeken en publicaties die vooral gaan over de geschiedenis van sociale strijd, de anti-autoritaire kritiek en het anarchistische gedachtegoed. Door de tijd heen uitte de strijd tegen de overheersing zich op verschillende manieren en terreinen: in de arbeidersbeweging, in de strijd tegen de vele vormen van gevangenis en vervoerding, in het verzet tegen de technologisch-industriële vervuiling, in de stormloop tegen de vele onderdrukkingsmechanismen die kind zijn van autoriteit. Ideeën en geschiedenissen die strijdervaringen en -perspectieven delen en aansporen tot revolte. Je kan deze publicaties ter plaatse consulteren of uitleenen.

IN HET ARCHIEF kan je vele voorgaande nummers van anarchistische, revolutionaire en anti-autoritaire publicaties terugvinden - net zoals de geschreven sporen van agitatie (posters, pamfletten, teksten...) uit onze eigen omgeving.

BIJ DE DISTRO van het lokaal kan je publicaties (bladen, boeken en brochures) verkrijgen met als gemeenschappelijke grond de onverzoenlijkheid tegenover deze wereld van uitbuiting en onderdrukking.

Naast de gewone openingsuren, zullen in het lokaal ook regelmatig discussieavonden en andere activiteiten georganiseerd worden.

Informatie- en discussie-avond

Stop de razzia's en de deportaties

Geen gesloten of open centra

Halt aan de gevangenis en haar wereld

Geen grenzen, geen naties

29 juni 1998 Een blauwe celwagen van de dienst vreemdelingenzaken die de minderjarige somalische asielzoeker Fuad naar de luchthaven wil voeren, komt onzacht tot stilstand. De banden van de deportatiewagen worden plat gestoken en de celwagen wordt volgespoten met leuzen als "vrijheid" en "stop de deportaties". Het is het begin van een korte maar intense opflakking van de strijd tegen de deportatiepolitiek. De strijd bereikt een triest hoogtepunt met de gewelddadige dood van Semira Adamu op 22 september 1998 tijdens een deportatie, gestikt in een kussen dat een paar groppende rijkswachters haar op het hoofd drukten.

Kort nadien start de Nationale Beweging voor de Regularisatie van Mensen zonder Papieren een campagne. Kerken worden bezet en de strijd tegen gesloten centra moet plaats ruimen voor een gevecht om papieren. Na heel wat geruzie over wie nu wel en geen papieren verdient resulteert deze beweging in de regularisatiewet van december 1999.

We zijn tien jaar later. De huidige politiciers schreeuwen niet meer over het jaarlijkse quotum aan deportaties die ze willen halen, maar het aantal gedwongen uitwijzingen overtreft verre de cijfers van 1998. Nieuwe gesloten centra zijn in aanbouw, terwijl het officiële discours de mond vol heeft over de nood van de economie aan nieuwe migranten. Er worden nog steeds kerken bezet en hongerstakingen georganiseerd, maar het perspectief van deze beweging lijkt zoek. Het lijkt alsof de regering dankbaar vult in deze vijver van nieuwe arbeidskrachten en hen met mondjesmaat papieren geeft. Ondertussen is de klopjacht op diegenen die niet zijn geregulariseerd omdat ze niet (willen) passen in deze samenleving, volop geopend, op de tram, trein of bus, en in de wijken.

Wij nodigen je uit om over het perspectief van deze strijd tegen deportaties, migratiepolitiek, grenzen en nationalisme van gedachten te wisselen.

Aanvang: 20.00h
Woensdag 14 mei
Infotheek
Leuven Vaartkom 3

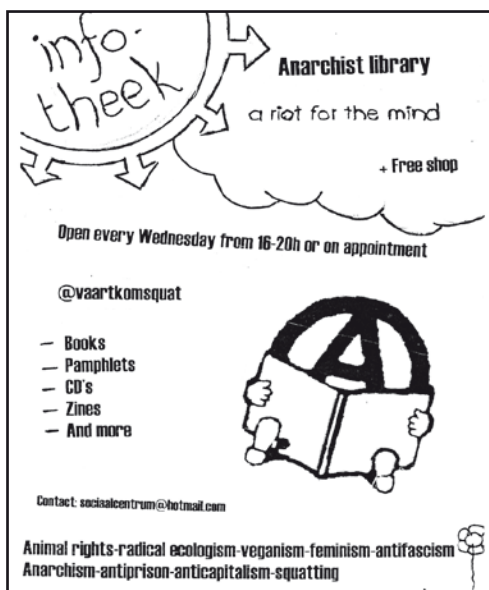

in de ban van het subversieve boek

24-25 mei 2008

voor meer informatie
thesubversivebook@gmail.com

Pianofabriek
Fortstraat 35
Brussel
(Sint-Gillis)

AnaGENDA

VOLXKEUKENS

- **Kraakpand Vaartkom** — Vaartkom 3, Leuven. Elke zondag Koken vanaf 14u!
- **Assez** — Sparrestraat 1A, Gent. Elke woensdagavond
- **Kraakpand Helipoststraat** 43B, Hasselt — Elke woensdagavond
- **AC De Noodzaak** Gérard Willemotlaan 69, Gent — Elke donderdag

CAFEES

- **Anarchistisch café** — Elke 2e dinsdag van de maand. De Noodzaak Gérard Willemotlaan 69, Gent.
- **Solidariteitscafé** — Elke vrijdag Assez Sparrestraat 1A, Gent..
- **Volxcafé** — Elke vrijdag. Kraakpand Botestraat 52-54, Gent
- **Volxcafé** — Elke 1e en 3e vrijdag v/d maand. Velopomp Antwerpsesteenweg 181, Geel.

INFOTHEKEN

- **Anarchistische infotheek Gent**
Open woensdag van 14u tot 18u/zaterdag van 14u tot 17u Annonciadenstraat 16, 9000 Gent (Steun op rekening: 000-0874778-32; infotheekgent@yahoo.com)
- **L'insoumise**
Open zondag van 14u tot 19u en tijdens activiteiten Molenstraat 102, 1210 Sint-Joost-Ten-Node (Brussel)
- **A riot for the mind**
Elke woensdag van 16u tot 20u of op afspraak — Vaartkom 3, 3000 Leuven; sociaalcentrum@hotmail.com

- **Lokaal Acrata - anarchistische bibliotheek** — Opening 17 mei (14u)
Elke donderdag van 17u tot 21u en elke zaterdag van 14u tot 18u — Grooteilandstraat 32, 1000 Brussel; acrata@post.com

WEGGEEFWINKELS

- **Kraakpand Hasselt**
Iedere dinsdag- en woensdagmiddag Helipoststraat 43B, Hasselt.
- **La poule noire**
Openingsuren: zondag van 14u tot 19 en tijdens activiteiten Molenstraat 102, 1210 Sint-Joost-Ten-Node (Brussel)
- **AC De Noodzaak**
Openingsuren: woensdag van 13u tot 17u. Gérard Willemotlaan 69, Gent
- **Kraakpand Vaartkom (Leuven)**
Iedere woensdag van 16u tot 20u of op afspraak — Vaartkom 3, Leuven
sociaalcentrum@hotmail.com

PASSE-MURAILLE

Wekelijkse radio-uitzending die gewijd is aan communicatie met gevangenen in het bijzonder maar ook met alle luisteraars. Tegen alle beperkingen, tegen alle autoriteit. **Radio Air Libre 87.7 FM Brussel Elke zondag vanaf 18.00u**

EN VERDER...

- **UITBRAAK** is een publicatie met correspondentie uit de strijd tegen de gevangenis. Vanuit een anarchistisch perspectief vechten wij voor de vernietiging van de gevangenis en de wereld die haar nodig heeft. Tegenover repressie en gevangenis-plaatsen wij solidariteit als wapen.

Tegenover de wereld van autoriteit en eigendom brengen wij ons grenzeloos verlangen naar vrijheid in stelling. Uitbraak verschijnt ongeveer tweemaandelijks. Er is ook een wekelijkse nieuwsbrief. Als je deze wil ontvangen volstaat het een mailtje te sturen naar abc.antwerpen@gmail.com of abc.gent@yahoo.com.

Financiële steun is welkom! Storten kan op het rekeningnummer 000-3244460-04

- **ROOK EN AS** Berichten uit de sociale oorlog — Website met berichten uit de sociale oorlog die worden overgenomen uit de burgerlijke pers (met andere woorden, de flikken) en andere kanalen.
www.rookenas.blogspot.com
- **OVER DE MUREN... SCHRIJVEN MET GEVANGENEN** — Een lijst van namen en adressen van gevangenen. Als je deze lijst wil toegestuurd krijgen volstaat het een mailtje te sturen naar abc.antwerpen@gmail.com of abc.gent@yahoo.com.
- **TEGENDRUK** is een initiatief om zo veel mogelijk verschillende groepen, personen en collectieven die vanuit de basis werken en zich in de eerste plaats richten op een concrete alternatieve praktijk in het hier en nu een platform te bieden waarop ze hun laatste nieuwtjes kunnen verspreiden. Wil je iets organiseren om tegendruk te ondersteunen? Wil je tegendruk verspreiden? Of zou je nog liever zelf iets schrijven voor de krant? Laat het ons weten op tegendruk@yahoo.com (We staan open voor kritiek)

DE NAR

p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. 068-2050689-39
e-mail info@denar.be
web <http://www.denar.be>

Waar vind je de Nar?

De Nar wordt verspreid via verdeelpunten en via individuele abonnementen. Meestal is er wel een verdeelpunt bij jou in de buurt. Op alle adressen die in de agenda van de Nar staan kan je normaal gezien de Nar oppikken. Andere verdeelpunten vind je op www.denar.be

Hoe kan je de Nar thuis opgestuurd krijgen?

De Nar is normaal gezien verkrijgbaar via de verdeelpunten. Als je de Nar daarentegen graag thuis opgestuurd krijgt, dan rekenen wij daarvoor op een financiële bijdrage in de kosten. We rekenen, voor thuisverzending, 2 euro per nummer aan. Je kan ons dat bedrag (bv. 12 euro voor 6 nummers) bezorgen:

- via een geldsom in een goed gesloten omslag naar het adres van de Nar of via een storting op het rekeningnummer van de Nar. Wij trekken van het bedrag dat je gegeven hebt dan per nummer 2 euro af. We zullen je ook een briefje sturen als je krediet op is.
- via een permanente maandelijks of tweemaandelijks opdracht. Je engageert je dan om elke maand of elke twee maanden een bedrag van minstens 2 euro te storten. Wij geven hier voorkeur aan, omdat we dan onmiddellijk weten op hoeveel geld we kunnen rekenen.

Hoe kan je de Nar helpen verdelen?

Als je het ziet zitten om een bepaald aantal exemplaren van de Nar elke twee maanden te verdelen in je omgeving, dan kan je ze

- ofwel oppikken in Antwerpen, Leuven of Gent. Stuur daarvoor een briefje of een mail naar de Nar.
- ofwel opgestuurd krijgen naar een adres. We vragen je dan om de verzendingskosten van de Nar te betalen. De kostprijs hangt af van het aantal:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
3 tot 7	1,5	9
7 tot 20	2,5	15
20 tot 40	4	24

Moest het je niet lukken om de kosten van elke verzending te betalen, dan zoeken we samen naar een oplossing. Stuur ons dan even een briefje of een mail...

Hoe kan ik de Nar in het buitenland krijgen?

Voor individuele abonnementen buiten België rekenen we 4 euro per exemplaar aan. Je kan ons het bedrag bezorgen op dezelfde manier als bij abonnementen binnen België. De bankcodes van de rekening van de Nar zijn:

reknr. 068-2050689-39
BIC GKCCBEBB
IBAN BE13 0682 0506 8939

Voor de verdelers in het buitenland vragen we ook de verzendingskosten, zoals in de tabel hieronder:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
3 tot 7	5	30
7 tot 20	10	60
20 tot 40	13	78

DE NAR nr. 216

Mei 2008

oplage: 3000 exemplaren